REGELE ELEFANŢILOR
G. CASSERLY

I. MISIUNE SECRETĂ

- A venit poşta, sahib, a spus ordonanţa, un musulman din Punjab, împingând uşa bungaloului. Pentru oficial, recomandat, se cere însă o adeverinţă de primire.

Maiorul Kevin Dermot, comandantul fortului Ranga Duar, din Bengalul oriental, a semnat.. În acelaşi timp s-a auzit strigătul de durere al unui elefant.

- Ce se petrece acolo ?

- Cornacul Chand Kahn îşi bate hathiul, sahib. A răspuns cipayeul,după ce a privit afară.

Dermot a aruncat scrisorile fără să le deschidă şi a ieşit pe verandă. La o sută de picioare dedesubt se întindea câmpul de manevre. Ceva mai aproape, sub colina pe care era clădit fortul. Un elefant se zbătea zadarnic ca să se smulgă din frânghiile ce-l ţineau legat de doi copaci şi să fugă de loviturile musulmanului.

- Chand Chan, a strigat el cornacului, să nu te apropii de acest elefant. Te suspend din funcţie şi voi face să fii concediat, Jao ! – pleacă !

Omul s-a îndepărtat cu un aer întunecat. Dermot a chemat apoi un hindus, care a venit salutând adânc.

- Tu eşti coolie la acest elefant ? a întrebat el.

- Da, huzoor – excelenţă, a răspuns omul.
- De când ?
- De aproape cinci ani, huzoor.
- Cum îl cheamă, ştii ?
- Badshah – regele şi este cu adevărat badshah.
- Nici un hindus n-ar îndrăzni să-l maltrateze, doar un musulman. Excelenţa voastră vede că el este Gunesh şi demn de respect.

Animalul, un mascul mare şi bine proporţionat, nu avea decât un singur colţ, pe cel drept. Celălalt nu-i crescuse niciodată. Dermot ştia că un elefant astfel însemnat de la natură este considerat de hinduşi drept un animal sacru. Gunesh, zeul înţelepciunii, este reprezentat de un cap de elefant cu un singur dinte, dreptul.

- Cum te cheamă ? l-a întrebat maiorul pe coolie - îngrijitorul de elefant.
- Ramnath, huzoor.
- Bine, Ramnath. De azi înainte tu singur vei îngriji de Badshah. Vei fi cornacul lui.

El a mângâiat animalul.

- La revedere, Badshah, amice. Fii liniştit, Ramnath nu o să te maltrateze.

Enormul pahiderm a părut să înţeleagă că Dermot îi este prieten şi şi-a pus trompa în semn de mulţumire pe umărul său.

- Badshah recunoaşte pe excelenţa voastră, a spus hindusul. El n-a permis niciodată unui alb să-l atingă. Avea

teamă de sahibi. Cu dumneavoastră este însă prieten bun. Salaamu kuro, Badshah !

Şi elefantul a ridicat trompa vertical, a făcut salaamutul, sau salutul regal. După aceea, noul cornac, salutând pe ofiţer, a dat semnalul de plecare spre peelkhana, grajdiul din pădure, la doi kilometri de fort. Acest post avansat, a cărui garnizoană era formată dintr-o dublă companie de poliţie militară, sub comanda maiorului Dermot, apăra duarele sau defileurile Himalayei, care porneau din Tibetul sălbatic şi ascuns, spre India.

Maiorul a reintrat în camera sa şi după ce şi-a pregătit codul secret şi cheia cifrului de care se serveau autorităţile militare din India, a deschis scrisoarea oficială şi a început să o descifreze. Era trimisă de statul major din Simla. Cu menţiunea „confidenţial" :

„Maiorului Dumont. Ca urmare la instrucţiunile care v-au fost date verbal, am onoarea de a vă comunica ordinele excelenţei sale, comandantul suprem al Indiei.

Informaţiile confirmă că emisari chinezi încearcă să stabilească dominaţia ţării lor asupra Tibetului şi asupra Butanului. În Tibet succesul obţinut e neînsemnat, dar în cea de a doua regiune, din cauza geloziei ereditare dintre „penlops" au strâns numeroşi aderenţi. Scopul emisarilor chinezi este să-i invite pe locuitori să intre în India trecând prin „duare", chiar cu riscul unui război. Deşi nu există nici un pericol militar, primejdia politică este importantă, mai ales că anumiţi mici rajahi şi nababi sunt în legătură cu aceşti inamici.

De aceea, având în vedere că ştiţi toate dialectele care se vorbesc şi cunoaşteţi bine duarele, vi se încredinţează misiunea particulară privitoare la recunoaşterea posibilităţilor de apărare contra unei invazii venită din nord.

Vânarea animalelor mari în munţi şi junglă ar putea servi de pretext plecării în aceste investigaţii, Comanda fortului Ranga Duar o veţi preda subordonatului dumneavoastră imediat, fără ca să-i încredinţaţi întreg conţinutul scrisorii, ce trebuie să rămână secret”

Urma o semnătură a uneia din cele mai înalte personalităţi militare ale Indiei. Dermot a contemplat scrisoarea şi şi-a spus destul de încet :

- Deci e vorba de ceva mai important decât credeam eu.

De când părăsise postul de la statul major din Simla pentru comanda acestui detaşament de poliţie dintr-un sat pierdut în Himalaya, el nu ignora că va fi trimis într-o misiune neobişnuită. Se bucura că va avea iar ocazia să se afle în minunata pădure Terai, care se întinde pe sute de kilometri, de la Hosam la Garwbal, prin Bengal până în vârful Nepalului. Aici era paradisul vânătorilor. Se adăposteau în jungla Terai elefanţi sălbatici, rinoceri, bizoni, urşi, tigri, pantere şi anumite specii de cerbi.

Fortul Ranga Duar, unde locuiau două sute de cipayie fusese clădit contra năvălirilor butaneze în defileul Ranga, De astă dată era vorba de ceva serios, această misiune o dovedea. Dermot a ascuns din nou codul şi şi-a chemat ordonanţa, care a venit imediat

- Shaikh Ismail, a spus maiorul, du-te la popotă şi roagă-l pe sahib Parker să vină până aici. Cipayul, un tânăr mzsulman, a salutat adânc, a ieşit şi s-a îndreptat spre camera lui Parker, un ofiţer simpatic, înalt, de vreo douăzeci şi opt de ani, cu care a revenit numaidecât.

- Ia o ţigaretă, Parker, a spus Kevin Dermot vesel. Ai auzit, a continuat el, l-am concediat pe Chand Kahn, pentru că-l maltrata pe sărmanul Badshah ? E un elefant bun, nu ?

- Minunat pentru vânătoare, mai ales la aceea de tigri, a răspuns Parker, indignat de purtarea cornacului. Maiorul Smitsh, care a fost predecesorul dumneavoastră aici, a fost atacat de un tigru care-l rănise lângă Alipar. Badshah însă a aruncat fiara cu o singură scuturătură şi a strivit-o cu laba lui enormă.

- Tocmai că şi mie mi s-a părut un animal de rasă.

- E superb, Doar că nu se lasă atins de niciunul dintre albi. Apropo, Ismail Kahn afirmă că dumneavoastră aţi reuşit să-l îmblânziţi.

- Sunt obişnuit cu elefanţii.

- Totuşi, sunteţi primul sahib care a reuşit să-l atingă pe Badshah. Şi apoi mai e ceva curios la acest elefant.

- Ce anume ? s-a interesat maiorul.

- Ceva foarte bizar, De obicei nu se poate găsi un animal mai docil ca Badshah, câteodată însă se înfurie şi fuge în junglă. După o săptămână sau două revine şi e blând ca un miel.. Când însă e prins de acces, nimeni nu-l poate stăpâni.

- Dar asta se întâmplă deseori elefanţilor masculi domesticiţi, a spus Dermot. Ei au crize de excitaţie sexuală, devin musth şi sunt ca nebunii în timpul acestor accese.

- Dar nu e vorba de aşa ceva. Badshah nu este musth. Indigenii localnici au şi o superstiţie stranie pe chestia asta. Bashah a fost captura acum vreo douăzeci de ani aici. A fost dus în alte regiuni ale Indiei. La Mhav, spre exemplu ...Este acolo o baterie de elefanţi, dar el a revenit totdeauna aici.. Nu-i straniu că este credincios locurilor de naştere. În orice caz, indigenii cred că se duce la una din acele reuniuni familiale în care se regăsesc vechii prieteni.

- Mă miră, a spus Dermot visător. Elefanţii sunt însă fiinţe enigmatice. Nimeni nu îi poate cunoaşte prea bine. Dar, a continuat maiorul după ce a făcut o pauză, te-am chemat pentru a discuta o afacere importantă. Citeşte asta...

El i-a întins scrisoarea descifrată tânărului ofiţer, care a citit-o cu uimire.

- Admirabil, domnule maior. Credeţi însă că este ceva serios ? Ar fi bine dacă rebelii ar încerca să pătrundă aici ...

- Nu vom putea apăra fortul contra unei armate întregi, Parker. Ştii doar bine că Ranga Duar nu rezistă unui asalt serios. Nu uita apoi că două sute de oameni nu pot opri o invazie. Butanezii sun prost înarmaţi, în schimb sunt de un curaj fantastic. Dacă însă, în ciuda tuturor precauţiilor, se va isca aici ceva, vom fi pregătiţi.

II. UN ELEFANT „ŢANŢOŞ”

Cei patru elefanţi ataşaţi garnizoanei Ranga Duar erau parcaţi într-un peelkhana, la două mii de picioare sub fort, clădită pe marginea drumului strâmt care cobora în serpentină de pe munte spre pădure.

Cam la trei săptămâni după cea dintâi întâlnire dintre Dermot şi Badshah, maiorul a coborât într-o zi panta periculoasă care ducea la peelkahana, Avea puşcă plină de cartuşe şi o geantă cu hrana pentru ziua aceea. Ajuns lângă grajd, el a fluierat şi elefantul recunoscându-i semnalul, a ieşit maiestuos şi s-a îndreptat spre el. Badshah dădea dovezi evidente faţă de acest om alb, pe care îl considera prietenul său. Ca de obicei, maiorul ieşea în junglă spre a vâna şi a ajuns la asemenea grad de înţelegere cu Badshah, încât nu mai avea nevoie de serviciile cornacului şi-l conducea singur. Elefantul se ţinea după Dermot ca un câine : înainta la chemarea lui sau rămânea pe loc dacă avea ordin.

După un cuvânt de bun sosit şi un aperitiv oferit lui Badshah, Kevin Dermot a apucat animalul de urechi, a pus piciorul pe trompa sa special curbată, şi cu un salt i s-a aruncat pe gât. Apoi a pornit prin pădure străbătând drumuri neumblate, închise de liane şi arbori cu ramuri încolăcite.

Liniştea care apăsa pădurea nu a fost întreruptă decât de cântecul unui cocoş de junglă. Desul ecran de frunze era încins de razele soarelui tropical, însă căldura temperată de umbra profundă se transformă într-o temperatură acceptabilă.

Ochii vigilenţi ai lui Dermot scrutau jungla, care părea deşartă. Ceasurile treceau fără nici un rezultat pentru

vânător. El căuta un kakur, dar toată osteneala era zadarnică. La amiază, ajunşi într-un luminiş al pădurii, Badshah l-a lovit uşor în cap cu mâna şi i-a spus „buth !"Elefantul s-a lăsat uşor în jos, până când pieptul i-a atins pământul, iar labele dinapoi s-au întins, drepte, pe sol.. El a coborât şi s-a aşezat lângă un copac, cu carabina pusă alături. Deoarece pădurea ascundea întotdeauna pericole, şi a început să mănânce din cele ce şi le pregătise.

I s-a făcut sete. Deoarece îşi uitase sticla cu apă, acasă şi nu se găsea în toată jungla niciun pârâu, Dermot şi-a scos cuţitul şi s-a apropiat de o liană groasă de două degete, pătrată, pe care a tăiat-o cu o singură lovitură de cuţit. În interior se găsea o carne albă şi umedă. Scoţând un pahar de metal. El l-a ţinut dedesubtul bucăţii de liană şi imediat au început să curgă stropi de apă şi mici bucăţi din carnea albă a plantei, umplând paharul până în vârf cu un lichid proaspăt şi savuros. Liana era minunata *pani bel* Dermot a băut cu sete, apoi după ce a fumat o pipă, l-a chemat din nou pe elefant şi s-a aşezat pe gâtul său. Încă o dată jungla s-a închis în urma lor. Într-un târziu a observat un mic kakur, întovărăşit de cerboaica sa. Urechile lor lungi frământau neîncetat. Atente la cel mai mic zgomot care ar putea aduce după el un pericol. Dermot a dus repede arma la umăr şi a tras, Detunătura a răsunat ca un tunet în pădurea liniştită. Animalul atins a sărit convulsiv şi apoi a căzut ca o cârpă. În timp ce tovarăşa lui a dispărut imediat. Maiorul s-a lăsat să alunece jos. Şi-a rezemat arma de un arbore, şi scoţând haina, şi-a suflecat mânecile şi a început să jupoaie

kakurul vânat, Badshah a intrat mai departe în pădure ca să-şi caute de mâncare, deoarece elefanţii mănâncă foarte mult. Când Dermot a terminat dezagreabila lui treabă, s-a pregătit să lege picioarele vânatului, dar a observat că nu avea sfoară. A început să caute un copac cu fibre lungi şi solide. Brusc a auzit nu departe de locul unde se afla un trosnet de crăci, dar s-a gândit că e Badshah, care revenea.. El îşi făcea un drum printre vegetaţia bogată. În timp ce trosnetul de adineauri al ramurilor s-a auzit din nou. Dermot a privit în direcţia de unde venea zgomotul, aşteptând să-l revadă pe Badshah făcându-şi o regească reapariţie. Dar spre marea lui mirare a văzut un elefant necunoscut, mare, cu doi dinţi. Acesta l-a văzut şi el, dar în loc să se retragă cum făceau celelalte animale, a înaintat spre maior. Era cel mai teribil din animalele sălbatice, elefantul „ţanţoş", ucigător de oameni, bruta cea mai criminală de pe pământ.

Dermot a priceput imediat pericolul. Puşca lui se afla la oarecare distanţă şi agresorul l-ar fi ajuns înainte ca el s-o poată apuca. Monstrul şi-a grăbit pasul, fixându-l cu ochii lui mici şi feroci. Peste câteva clipe îl va ataca. Inima ofiţerului s-a oprit, ca şi cum ar fi bănuit ce moarte oribilă îl aşteaptă. El a văzut oameni ucişi de către elefanţi „ţanţoşi", corpuri zdrobite, măcinate. Singura şansă de salvare era fuga. Furios, se zbătea printre lianele care-l reţineau între spinii care se agăţau printre hainele lui. Elefantul a văzut această luptă disperată. El a scos un ţipăt ascuţit şi s-a grăbit, cu capul sus, trompa îndoită într-un avânt ucigător.

Dermot s-a eliberat de ultimii spini care-i sfâşiau hainele şi îl răneau adânc. Ajuns pe un teren oarecum descoperit, a început să fugă cu disperare. „Ţanţoşul” era în urma lui, îl auzea alergând ...

Trompa monstrului s-a ridicat chiar pentru a-şi apuca prada, când în ultimul moment, cu un strigăt feroce şi pătrunzător, o masă enormă şi cenuşie a ieşit din junglă şi s-a repezit asupra agresorului, Badshah venea în ajutorul stăpânului său.

Înainte ca „ţanţoşul” să se întoarcă spre a-i face faţă, credinciosul animal l-a atacat furios dintr-o parte cu singurul lui dinte şi cu toată greutatea lui imensă. Şocul l-a zguduit pe monstrul ucigaş şi l-a trântit, Lovitura nu fusese mortală, deoarece la strigătul lui Badshah, „ţanţoşul” s-a întors puţin. aşa că dintele nu i-a atins un loc vital, Dar înainte ca să se ridice acesta, animalul maiorului l-a atacat din nou.

Dermot, scăpat în ultimul moment de la o moarte îngrozitoare, s-a rezemat aproape leşinat de un copac. Numai gândul primejdiei în care se afla Badshah, opunând unui adversar cu doi colţi singurul său dinte, l-a făcut să-şi poată reveni şi să se târască spre locul unde era puşca lui de vânătoare. Dar n-a găsit-o şi nu putea să îndrăznească prin terenul unde avea loc titanica luptă.

„Ţanţoşul” înfăşurându-şi trompa pe colţi, ca să n-o expună, a pornit la asalt cu urechile şi coada întinse, dar deodată, susţinându-se pe labele din faţă, s-a oprit brusc. El l-a privit pe Badshah, care venea de asemenea la atac şi s-

a dat înapoi cuprins de panică. Apoi „ţanţoşul” a urlat de teroare şi întorcându-se, a fugit în pădure.

III. O FATĂ DIN TERAI

- Ce frumuseţe ! a murmurat tânăra fată cu ochii fixaţi spre Himalaya, care bara orizontul la nord. Vino să vezi, Fred, a spus ea. Niciodată n-am văzut zăpadă atât de precis.

- Nu vreau să văd niciodată munţii aceştia blestemaţi, a răspuns solitarul ocupant al sălii. Luni de zile n-am văzut altceva.

- Vino repede, Fred, a insistat ea. Kinchunjunga n-a fost niciodată atât de frumoasă ca în această dimineaţă. Crezi chiar că e atât de departe ? Ia te uită. Nu este magnific ?

Luându-şi tandru sora de mijloc, tânărul a privit o clipă pe fereastră şi a spus :

- Deci aici trebuie să fie făcută ţara pentru tine, deoarece semeni cu o zână dimineaţa aceasta.

Complimentul nu era deloc exagerat. Noreen Daleham părea o fiinţă ireală. Curăţenia sufletească îi interzicea flirtul atât de obişnuit la fetele din generaţia ei. Deşi trecuse de douăzeci de ani, nu-şi închipuia că un bărbat ar îndrăzni să n-o respecte. Îmbrăcată cu un costum kaki de călărie, era gata să-şi întovărăşească fratele în plimbarea matinală prin plantaţia de ceai, al cărei subdirector era. De pe veranda pe care se aflau acum, vederea era minunată.

Tatăl lui Daleham, colonel în retragere, murise în momentul când el urma să se prezinte la examen la şcoala militară din Sandhurt. Cu durere a fost nevoit să renunţe la

acest proiect şi să primească de lucru într-un birou. Apoi, a ajuns subdirector aici. Noreen Daleham, cu doi ani mai tânără decât fratele ei, părăsise bucuroasă tristul oraş de provincie spre a-şi însoţii fratele şi a-l ajuta..

- Eşti gata ? şi-a întrebat Fred Daleham sora. Pot să cer ca să ne aducă poneii ?

- Desigur. Să mergem atunci, fiindcă am multă treabă şi e preferabil să profităm de aerul dimineţii. Mergem la pepinieră. Vreau să văd dacă mlădiţele n-au suferit din cauza grindinii. Ce spui de mărimea grindinii ?

- N-aş fi crezut dacă nu o vedeam cu ochii mei, a răspuns fata. Mă miră chiar că oamenii surprinşi de o asemenea furtună nu sunt omorâţi. În orice caz, mă bucură că ne ducem la pepinieră. Acolo este locul meu preferat de plimbare. Ştiu, dar eu nu prea mă bucur să te duc până acolo, Ocolul prin junglă mă îngrijorează întotdeauna. Nicicând nu ştii dacă n-ai să întâlneşti un elefant sălbatic.

Nu cred că sunt chiar atât de periculoşi şi îmi place să traversez pădurea.

- Draga mea. îţi faci o idee greşită crezând că elefanţii nu sunt periculoşi. N-aş voi să ai ocazia de a întâlni un „ţanţoş”, atunci ţi-ai schimba părerea.

Sosirea poneilor a întrerupt discuţia. Daleham a întrerupt discuţia şi apoi a sărit şi el în şa. Amândoi au pornit în galop, privind printre şirul lung de arbuşti la *sarisii* care aşezau plantele vătămate de grindină, şi au ajuns la partea de pădure care separa plantaţia de pepinieră.

- Ascultă, Noreen, a spus Daleham neliniştit, cred că ar fi bine să facem cale întoarsă.

- Ba nu, Fred, vino, a insistat tânăra fată. Altminteri mă duc singură şi te voi găsi la pepinieră. Te încăpăţinezi ca în fiecare zi. Sper că n-ai să regreţi niciodată. Haidem ...

Entuziasmul Noreenei era lesne de înţeles. După monotonia plantaţiei, frumuseţea sumbră a arborilor gigantici, ramurile enorme încărcate de frunze verzi şi de flori, împletitura complicată a lianelor, tufişurile înflorite şi iedera înaltă, părând mai impresionante din cauza profunzimii luxuriante, o încântau.

După ce au isprăvit de inspectat pepiniera, ei au traversat din nou tot domeniul. În sătuc, unde se ridicau colibe de bambus şi papură, copiii negricioşi, goi, ai culilor se grăbeau pentru a surâde şi a saluta pe amica lor Noreen, apoi fata s-a grăbit să ajungă la bungalou, deoarece era ziua lor de primire. Odată pe săptămână fiecare plantator chema în vizită, într-un local căruia i se spunea „club”, pe toţi vecinii din apropiere. Fred Daleham s-a îndreptat spre instalaţia de prelucrare, în timp ce Noreen şi-a continuat drumul spre bungalou., unde un om care şedea pe verandă a sărit ca să o ajute să descalece.

- Mulţumesc, mister Chunerbutty, a spus ea, bună ziua.

- Bună ziua, Miss Daleham. Ai fost desigur în plimbarea zilnică ?

Era inginerul domeniului. Personalul plantaţiei Malpura era compus din trei oameni : directorul, un bătrân englez numit Parry, ajutorul său Daleham şi acest om. Funcţionarii

acestui domeniu erau în mod obişnuit europeni. Chumerbutty făcea excepţie de la regulă, fiind brahman, din Bengalul oriental. Daleham îl cunoscuse într-un pension din Anglia, unde îşi făcuse studiile. De altfel, situaţia sa actuală tânărul o datora indianului, care intervenise ca să fie angajat.

Spre deosebire de Fred Daleham şi sora lui, care se purtau extrem de amical cu Chunerbutty, simţindu-se obligaţi pentru intervenţia lui, directorul Parry îl trata pe hindus cu o grosolănie constantă, pe motiv că aidoma tuturor englezilor, nu-i poate suferi pe negri.

- Vii la club după-amiază, nu-i aşa ? l-a întrebat Noreen.

- Desigur Miss Daleham, tocmai de aceea te-am aşteptat, Voiam să întreb dacă putem merge împreună.

- Bineînţeles.

- N-aş veni dacă n-ar fi ziua dumneavoastră de primire, a continuat hindusul. Nu-mi place acest club, Oamenii care-l frecventează sunt foarte distanţi.

- Ţi se pare, mister Chunerbutty. Ştii doar că englezii nu sunt expansivi. Ei par uneori dezagreabili, cu totul neintenţionat.

- Ba, pentru mine o fac cu tot dinadinsul, a constatat hindusul cu amărăciune. Ei mi se cred superior pentru că sunt indigen. Dar, în sfârşit ...

- Fred va veni imediat la masă, a spus Noreen, ca să schimbe discuţia. Vrei să rămâi cu noi ? Vom pleca apoi împreună.

După o călătorie de peste doisprezece kilometri, cei doi fraţi Daleham şi cu Chunerbutty au ajuns la club, unde au constatat că nu sunt primii sosiţi.

Noreen a fost imediat înconjurată de patru sau cinci tineri, pe care însă ea i-a îndepărtat cu severitate.

- Vă rog să mă lăsaţi ! a strigat ea. Cum o să mă ocup de *tiffin* dacă mă deranjaţi în halul acesta. Iată, a venit doamna Rice, ajutaţi-o să coboare din trăsură. Când toată lumea a fost adunată, s-a servit masa. Vecinul Noreenei era un plantator cu părul cărunt numit Payne, pe care-l plăcea cel mai mult. Ea simţea că acesta îi este cu adevărat prieten. În timpul mesei Daleham s-a adresat plantatorului :

- Ascultă, Payne, convinge-o pe sora mea că elefanţii sălbatici sun periculoşi.

- E adevărat, a spus Payne, vorbind Noreenei. Caută să nu fii niciodată în drumul lor. Chiar anul acesta au fost omorâţi doi oameni. Mi s-a spus că şeful fortului Ranga Duar era cât pe ce să fie ucis de un „ţanţoş”. Un cornac din fort istorisea o poveste uimitoare. Sahibul a fost salvat, spunea el, de propriul său elefant, care l-a învins pe solitar. Însă cum acesta avea doi dinţi, nu cred să fie adevărat.

- Se povestesc şi istorii mult mai extraordinare, a remarcat un plantator numit Lulworthe. Se pare că acest ofiţer face tot ce vrea cu elefanţii sălbatici, că se plimbă în junglă cu o trupă întreagă şi că animalele îl ascultă.ca nişte câini. Să ştiţi că nu e o minciună. Un gurkha din satul vecin mi-a povestit asta.

- Cum îl cheamă pe ofiţer ?

- Maiorul Kevin Dermot.

- Dermot ? N-o fi oare omul sosit de la Baxa Duar, pe vremea când mai era acolo un detaşament de trupe indigene ? a întrebat Payne.

- Cred că e acelaşi. Dermot cunoaşte bine jungla, unde a vânat foarte mult. El a ucis elefantul badmaxh- ţanţoş, care omorâse numeroşi oameni.

- Îmi pare bine că este el, a zis Payne, am fost buni prieteni altădată.

- Da ? a făcut Missis Rice, atunci cheamă-l, Mister Payne, să vină şi el la club.

Dermot n-o să-ţi placă deloc. Nu prea este monden.

*

O săptămână după aceea Noreen, care se sculase mai târziu ca de obicei, a observat că fratele ei plecase în plimbarea matinală. A vrut să-l regăsească şi crezând că s-a dus la pepinieră, a apucat-o pe aleea întortocheată a pădurii.

Deodată poneiul s-a împiedicat şi a aruncat-o din şa la pământ. Apoi. întorcându-se, el a dispărut într-un galop nebunesc.

Noreen, ameţită de lovitură, s-a ridicat cu greutate şi a scos un strigăt de groază. Se afla în mijlocul unei turme de elefanţi sălbatici care se îndreptau încet spre ea.

IV. NEBUNIA LUI BADSHAH

De când Badshah îl salvase pe Dermot de furia „ţanţoşului”, indigenii îl venerau şi mai mult. Cipaii musulmani, cu toate că nu erau superstiţioşi ca hinduşii, îl

respectau totuşi. Faima elefantului se întinsese printre locuitorii din junglă şi butanezii din munte, care îl priveau ca pe un zeu şi un demon în acelaşi timp.

Sentimentele lui Dermot pentru nobilul animal se amestecau cu o adâncă afecţiune. La rândul său, elefantul îl iubea pe acest om şi când îl încăleca, Badshah nu avea nevoie de nici un cuvânt, de nici un gest ca să înţeleagă dorinţele stăpânului său.

Un asemenea lucru era de preţios ajutor pentru misiunea secretă a lui Dermot. Ofiţerul făcuse o metodică recunoaştere a drumurilor butaneze. Călare pe Badshah, el suise pantele sinuoase şi explorase cele mai mici *duare*-sate . Pândea astfel pe mesagerii care s-ar fi putut infiltra printre elementele răsculate din India şi posibilii inamici externi. Deoarece ştia limba de prin partea locului, era în măsură să interogheze pe suspecţi şi să stabilească chiar un serviciu de spionaj. El a descoperit că numeroşi bengali, în ciuda legii, străbăteau graniţa în ambele sensuri.

Dermot revenind într-o zi dintr-o asemenea inspecţie, a avut ocazia să se arate recunoscător faţă de elefant. Făcuse o haltă la amiază. Ofiţerul s-a aşezat să mănânce lângă un pom şi şi-a pus alături carabina şi puşca cu două focuri. Tocmai terminase masa, când un strigăt puternic al elefantului l-a făcut să tresară.

Era un strigăt de ajutor, plin de înfiorare. Dermot şi-a apucat repede carabina, în timp ce Badshah galopa spre el, cu urechile şi coada ridicate, cu trompa întinsă în semn de teroare. Căutând să vadă care era cauza acestei goane, El şi-

a pregătit arma. Nu se auzeau paşii niciunui urmăritor. Deodată a înţeles. În timp ce animalul continua să alerge spre el, omul a văzut un şarpe care-l urmărea cu o viteză extraordinară.

Dermot a recunoscut inamicul. Mărimea lui, lupta cu elefantul, îl desemnau ca pe cel mai teribil locuitor al junglei. Era hamadryadul, sau cobra regală, care atacă oameni sau animale fără a fi provocat. Imediat, maiorul a lăsat carabina şi a apucat arma sa de vânătoare. Şarpele părea să-l fi simţit, deşi vederea slabă mu-i permitea să distingă, şi abandonând urmărirea elefantului, s-a îndreptat înspre Dermot. Maiorul a perceput extraordinara putere de fascinaţie pe care şarpele o exercita asupra adversarilor săi. Muşchii îi erau cuprinşi de o stranie slăbiciune, în timp ce enormul cap al bestiei se balansa, hipnotizând prin puterea sa misterioasă. Cu un efort suprem, Dermot a ochit şi a tras. De la acea mică distanţă. gloanţele au intrat în capul şarpelui cu un efect mortal. Uriaşul corp al reptilei s-a prăvălit la pământ într-un efect convulsiv.

- S-a sfârşit, bătrâne, a zis Dermot vorbind cu Badhah, care se oprise din fugă auzind focul armei, l-am liniştit pentru totdeauna.

În săptămâna următoare maiorul şi-a pus la punct notele şi crochiurile pe care le făcuse în timpul inspecţiilor sale secrete. După ce şi-a terminat lucrul, într-o dimineaţă s-a îndreptat iar spre *peekhana* .

Înainte însă de a ajunge la grajduri, ţipetele elefanţilor şi strigătele oamenilor l-au prevenit că se petrece ceva

neobişnuit. Deodată a văzut cornacul şi pe culi cum fugeau îngroziţi în toate părţile, în timp ce Badshah îi urmărea cu o lumină de furie în ochi, târându-şi piedicile rupte.

- *Dewana hoghya* – a înnebunit, strigau rândaşii cuprinşi de spaimă. Ramnath a ieşit ultimul şi recnoscându-l pe maior, s-a oprit făcând un salaam.

- *Kubbadar*- fii atent, sahib ! a strigat el. I-a venit accesul. A înnebunit. Îl cheamă jungla, Păzeşte-te, sahib.

Dermot, fără să asculte, a alergat în faţa elefantului şi a fluierat. Badshah, la sunetul semnalului binecunoscut, a tresărit, a ezitat şi şi-a întors capul. Maiorul l-a chemat apoi pe nume şi spre stupefacţia servitorilor, animalul s-a apropiat de el încet.

Toţi se aşteptau la un atac asupra ofiţerului, deoarece uneori elefantul înnebunit îşi atacă chiar cornacul. Dermot a ridicat însă mâna şi Badshah s-a oprit şi a aşteptat ca stăpânul să-i desfacă opritoarele ce le târa şi să se urce pe gâtul său. Apoi s-a ridicat şi a pornit repede spre junglă. Rândaşii erau înmărmuriţi. Niciodată nu mai văzuseră ca un om alb sau negru să poată opri un elefant în timpul crizei.

Badshah continua să meargă cu pasul său legănat pe cărările pădurii. Dermot l-a lăsat în voia lui, ştiind că deşi acceptase să se urce pe gâtul său, de astă dată elefantul n-ar fi suferit nici cea mai mică contrazicere. Voia de altfel să descopere desele dispariţii ale lui Badshah. Maiorul era convins că animalul mergea spre un loc bine stabilit. El a intrat în junglă printre ierburile ce acopereau totul. Era acolo un amestec de liane. de ramuri, de ferigi şi de

boschete cu spini, prin mijlocul cărora era greu să-ţi faci un drum. Căldura era sufocantă în această pădure umedă, denumită pentru acest motiv *Terai*.

Badshah a ajuns deodată într-un luminiş în întregime gol, fără pomi şi vegetaţie, Aici, Dermot a văzut o adunare de elefanţi sălbatici. Peste iot în depărtare erau grupuri de bestii sălbatice, dar nu câte zece sau douăzeci, ci sute la un singur loc. Din toate părţile se zăreau o mulţime de capete enorme, cu colţi strălucitori şi trompe agitate, corpuri imense pe labe grele.

Speriat, Dermot a încercat să-şi convingă elefantul, împingându-l cu picioarele şi cu mâinile să facă drumul îndărăt, dar Badshah n-a ţinut seama de această tentativă şi pentru prima oară nu a ascultat. Cu o alură mândră şi maiestoasă, elefantul *gunesh* a înaintat spre ceilalţi. Atunci, spre stupefacţia lui Dermot, imensa trupă, enormele animale sălbatice care-l înconjurau au scos un mormăit de satisfacţie. Acest mormăit, aproape imperceptibil dacă ar fi fost scos de un singur animal, semăna acum cu sunetul unei furtuni în depărtare. Drept răspuns, Badshah a scos şi el un ţipăt surd, care dovedea plăcerea. Dermot a priceput în sfârşit că animalul fugea ca să asiste la această adunare.

Şi această mulţime îl aştepta. Toate trompele ce se legănau s-au ridicat cu o simultaneitate, care dădea acestei mişcări aspectul unui salut. Iar când Badshah a ajuns în mijlocul enormei turme de elefanţi, toate animalele au scos un sunet de bună venire.

O imensă curiozitate îl umplea pe Dermot. Deci legendele asupra lui Badshah erau adevărate ? Primirea pe care i-o făcea imensa adunare depăşea orice imaginaţie. El ştia că elefanţii sălbatici nu acceptă prea uşor un mascul străin în trupa lor. Doar o luptă cu şeful turmei, urmată de o victorie îi pot acorda această onoare.

Apoi, a urmat un ritual straniu. Maiorul a văzut că elefanţii se aşează în şir indian, potrivit formaţiunii lor obişnuite. Singur Badshah a rămas pe loc. Bătrânii turmei au pornit defilând în faţa lui Badshah, care-i trecea în revistă. Primul s-a apropiat, a ridicat trompa şi spre marea uimire a lui Dermot, i-a atins uşor piciorul. Apoi a trecut al doilea şi l-a imitat. Următorii au repetat aceeaşi mişcare şi astfel elefanţii au defilat prin faţa tovarăşului lor, atingându-l pe Dermot în trecere.

Badshah a rămas nemişcat şi stăpânul său a început să creadă că el poruncise congenerilor sălbatici să-şi manifeste recunoştinţa faţă de prietenul său uman. Ideea părea ciudată, dar tot ceea ce se petrecea era atât de nefiresc, încât ofiţerul era complet zăpăcit.

La câteva ceasuri după-miezul nopţii, Badshah s-a oprit brusc şi a îngenuncheat. Dermot s-a dat în sfârşit jos. Apoi întregul cortegiu a făcut haltă. Maiorul s-a gândit o clipă la spectacolul pe care îl văzuse la defilare,

după care începuse acest marş al turmei, cu Badshah în frunte. Se auzea din când în când în pădure zgomotul lianelor smulse, al ramurilor rupte, al copacilor dezrădăcinaţi. Maiorul s-a temut să nu fie călcat în picioare

în întuneric de unul din aceşti enormi elefanţi. Dar Badshah, ca şi cum ar fi priceput primejdia, a rămas în preajma stăpânului său. În timp ce acesta se odihnea rezemat de un arbore.

A doua zi dimineaţa trezindu-se singur din somn, Dermot a constatat că a rămas singur cu Badshah, care aştepta răbdător poruncile sale. Animalul părea să recunoască acum că scurta sa vreme de dominaţie trecuse şi îşi reluase atitudinea docilă şi disciplinată. La semnalul stăpânului, şi-a îndoit genunchii spre a-l lăsa să urce şi s-a îndreptat spre casă.

Exclamaţii de mirare s-au ridicat din toate părţile când a sosit la peelkhana şi servitori au ieşi să contemple pe om şi animal, într-o tăcere înspăimântătoare. Ramnath s-a apropiat şi a făcut un salaam respectuos. Dermot şi-a dat seama că nu mai poate sili pe elefant să suporte ruşinea opritorilor. El a ordonat de aceea să-l lase liber. Apoi mângâindu-l uşor, i-a arătat elefantului locul său din grajd. Spre care Badshah s-a îndreptat singur, conştient de atenţia care i se dădea. Cornacii şi culii priveau scena cu mirare. Dermot, cu puşca pe umăr, a urcat drumul care ducea la Ranga Duar. Parker, care discuta cu ofiţerii indieni ai companiei, l-a văzut şi a ieşit în întâmpinarea lui.

- Iată-vă, domnule maior, a spus el. Sunt bucuros că v-aţi înapoiat. Poveştile indigenilor mă speriaseră.

- Dar ce anume se spuneau ?

- Cornacii spuneau că Badshah a înnebunit şi că v-a dus în junglă, unde aţi fost văzut conducând o armată de

elefanţi, ca un zeu indian, spre Butan. Dermot s-a hotărât să nu povestească aventurile pe care le trăise. Ştia că europenii nu cred asemenea lucruri şi nu voia să treacă un mare mincinos.

- Absurd, a spus el surâzând forţat. Indigenii exagerează ... Dar cine a făcut asta ?

Ajungând în faţa grădinii bungaloului, Dermot a observat că mica poartă de lemn fusese vopsită în roşu şi ghirlande înflorite erau agăţate cu îngrijire.

Cred că vreun indigen care a auzit povestea cu elefanţii şi a vrut să te facă poo jala- sfânt.

Două ceasuri mai târziu Dermot i-a arătat lui Parker defileul secret pe hartă şi i-a explicat notele şi planurile pe care le schiţase, ca prevedere pentru cazul că i s-ar fi întâmplat un accident. Apoi după ce a expediat un raport la Simla, el a pornit să execute un proiect pe care şi-l făcuse. Să pornească în căutarea turmei de elefanţi sălbatici şi să încerce rezolvarea misterului dintre ei.

Dermot a avut surpriza să-i găsească cu uşurinţă, deoarece Badshah, ghicind parcă dorinţa lui, l-a condus chiar la ei. Din zi în zi, animalul părea să înţeleagă gândurile cele mai secrete ale stăpânului său. De astă dată elefantul nu a fost primit cu nici un fel de demonstraţie din partea „Ţanţoşilor”, care l-au accepta fără nici un protest pe maior. Această excursie a marcat începutul a numeroase reuniuni cu turma, în tovărăşia căreia Dermot străbătea toată jungla. Şi legenda puterii sale creştea în satele indigene. Într-o zi ofiţerul, călare pe Badshah urmărea turma care înainta încet

prin pădure. O bruscă oprire în mersul ei l-a surprins. Dermot a auzit un strigăt omenesc, Bănuind că e vreun indigen care să fi fost călcat în picioare, el l-a împins pe Badshah înainte prin drumul care se deschidea în faţa lor. Spre marea lui mirare, Dermot a văzut în apropierea primilor elefanţi o fată, care cu părul despletit pe umeri, se retrăgea înspăimântată.

V. O PREZENTARE DRAMATICĂ

Când Noreem Daleham s-a ridicat pe jumătate ameţită de lovitură şi s-a văzut înconjurată de elefanţi, a fost cuprinsă de teroare. Ea a ghicit că o ameninţa o moarte oribilă şi cu cât enormele pahiderme care o încercuiau se apropiau de ea, cu atât se simţea mai pierdută. În acest moment a auzit o voce lângă ea.

- Nu te speria ! Nu-i nici un pericol.

Uimită, Noreen a observat un om alb care călărea pe gâtul unuia din animale.

- Ce fericire... a strigat ea încurajată. Credeam că este turma de elefanţi sălbatici. Chiar această turmă este, a răspuns Dermot. Nu-ţi vor face rău. Pot să-ţi fiu de folos cu ceva ? Ce faci aici, te-ai rătăcit în junglă ?

Fata şi-a recăpătat prezenţa de spirit. Era natural ca necunoscutul să fie surprins să întâlnească o englezoaică singură şi speriată în pădure. Aspectul tinerei fete trebuia să-l uimească.

- Am căzut de pe cal, a explicat ea, S-o fi speriat de elefanţi şi a fugit,

- Dar de unde vii ?

- Locuiesc la o plantaţie de ceai în apropiere. Pot să mă întorc acasă pe jos, dacă mă asiguri că elefanţii nu-mi vor face nici un rău.

Dermot a pus mâna pe capul lui Badshah şi acesta a îngenuncheat. N-o să poţi merge prea departe. Am să te conduc ! Bea, a continuat el oferindu-i o sticlă cu brandy, o să-ţi facă bine.

Noreen a ascultat şi a tras câteva înghiţituri. Apoi, înainte de a avea timpul să protesteze, s-a simţit ridicată în sus şi aşezată pe spatele lui Badshah. Această dezinvoltură a ofiţerului a surprins-o, dar i-a şi plăcut. Manierele autoritare ale necunoscutului îi erau simpatice.

- Ai mai mers pe spatele unui elefant ?

Ea a suturat capul negativ.

- Atunci, ţine-te bine ca să nu cazi când Badshah se va ridica. Aşa ! Utsh, Badshah. În ce direcţie se află plantaţia ?

- Foarte aproape, pe drumul acesta, a răspuns fata.

Dar elefanţii ceilalţi vor veni şi ei ? a întrebat ea privind grupul nemişcat al animalelor.

- Nu, a răspuns el surâzând. N-avea frică. Am produce prea mare efect dacă am sosi la bungaloul dumitale urmăriţi de o sută de *hathis.*

La un ocol al drumului, enormele animale au dispărut din privirea lor. Fata se întreba cine este salvatorul ei şi cum de se găsise acolo ca s-o apere. Ea a remarcat că avea ochii frumoşi, părul brun uşor ondulat şi o mustaţă neagră care-i dădea un aer exotic. Tânăra fată şi-a

imaginat deodată că avea trăsăturile unui sinistru corsar de odinioară. Apoi s-a întrebat cum de şi-a închipuit că e sinistru şi neînduplecat.

- Cum se face că ai venit la momentul potrivit ? a întrebat ea. Dar nu ţi-am mulţumit ! O fac însă acum din toată inima. Aceşti elefanţi sălbatici m-ar fi ucis dacă nu veneai dumneata.

- Nu pot să pozez în salvator eroic. Fără îndoială ai fi fost în pericol dacă n-aş fi fost şi eu cu ei.

- Cum, cu ei ? Spui doar că sunt sălbatici.

- Exact. Dar acesta este domesticit şi a fost capturat în junglă. Cred că face parte din trupă şi animalele îl consideră a fi unul de-al lor.

- Bine, dar dumneata ?

- Cred că m-au acceptat ca pe un membru onorific. În urma recomandaţiei lui Badshah. Suntem buni prieteni. M-a apărat recent de un „ţanţoş”.

- Dumneata eşti ofiţerul de la Ranga Duar ? l-a întrebat ea, amintindu-şi de discuţia de la club.

- Da, Numele meu este Dermot şi comand detaşamentul de poliţie militară.

Am auzit de dumneata. Mister Payne afirmă că te cunoaşte bine.

Desigur. Am fost buni prieteni când mă găseam la
Buxa Duar. Dar, mi se pare că asta e plantaţia ?

- Exact. I se spune Malpura, Fratele meu e subdirector. Fred Daleham. Vrei să vii cu mine ?

În acest timp s-au apropiat de bungalou, unde l-au găsit pe Daleham, care le-a ieşit în întâmpinare.

- Ce s-a întâmplat, Noreen ? a strigat el când Badshah s-a oprit în faţa casei. Servitorii mi-au spus că Kitty s-a reîntors singur în galop. Te-am şi crezut moartă.

- Dacă ai şti, Fred, ce aventură minunată am trăit. O să spui însă că am meritat-o.

- Dar cum ne dăm jos, domnule maior ?

- O să îngenuncheze elefantul. Ţine-te bine ! *Buth*, Badshah .

- Sunt atât de fericită că te văd, a reluat Noreen îmbrăţişându-şi fratele când a fost jos. Dă-mi voie să-ţi prezint pe maiorul Dermot, Dacă nu sosea la timp, acum n-ai mai fi avut soră.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile cu afecţiune. Apoi au intrat în casă şi au început să discute despre cu totul alte chestiuni, ca doi oameni care abia s-au cunoscut. O remarcă pe care a făcut-o Daleham asupra dificultăţii de a obţine mână de lucru în plantaţiile din Terai l-a interesat pe Dermot, Ştii ce cred, domnule maior, că aceste regiuni sun foarte puţin populate şi că butanezii nu vor să accepte munca în plantaţii. Suntem obligaţi de aceea să aducem mii de culi din Choate Nagpur şi din alte locuri depărtate. De câtăva vreme ni se trimit culi din Bengal.

- Ce, bengalii vin ca servitori ? a întrebat Dermot uimit.

- Da, sunt buni lucrători, corecţi şi bine crescuţi.

Am descoperit din întâmplare pe unul care este licenţiat al universităţii din Calcutta.

- Şi îi întrebuinţaţi în birouri, *bobous* sau ca secretari ?

- Ba nu. Ei acceptă să fie culi. Bineînţeles că-i facem şefi de echipă, Cred că sunt brahmani.

- Imposibil ! Brahmani culi de plantaţie, nu pot să cred. Şi cum îi obţineţi ?

- Vin singuri să ceară de lucru.

- Şi sunt mulţi până acum prin plantaţii ? a întrebat Dermot cuprins de bănuieli.

Câte unul sau doi în majoritatea locurilor. Plantatorii bătrâni sun uimiţi.

- Cred şi eu, a făcut maiorul cu un ton semnificativ.

- La noi sunt însă cei mai mulţi, a adăugat Daleham. Fără îndoială pentru că inginerul nostru e hindus. Îl cheamă Chunerbutty.

. Numele acesta mi-e cunoscut. Un brahman din Bengal se numeşte la fel, a spus Dermot.

- Posibil. Tatăl său este amicul rajahului din Lalpuri. Chunerbutty e un vechi prieten, Ne-am cunoscut la Londra.

Dermot reflecta. El ştia că şederile în plantaţii a brahmanilor bengalezi erau suspecte. Elementele extremiste ale Indiei erau culese doar din sânul lor şi acei care lucrau în plantaţii puteau servi ca intermediari între trădătorii dinăuntru şi amicii din afară. Trebuia să discute cu câţiva dintre bătrânii plantatori. Domnule maior, spus

- Domnule maior, a spus Daleham, mâine e zi de reuniune la club. O să-l găseşti şi pe Payne acolo ... Cu ocazia aceasta o să poţi să-l vezi şi pe Cunerbutty la dejun. E un băiat admirabil.

- Voi fi încântat să-i fac cunoştinţă, a răspuns ofiţerul, deoarece inginerul îl interesa mai mult decât putea crede gazda lui.

El s-a ridicat şi a ieşit afară lângă Badshah, pe care mângâindu-l uşor pe spate, i-a spus arătându-i pădurea :

- Du-te şi aşteaptă-mă acolo.

Elefantul a părut să înţeleagă şi mângâindu-şi tandru stăpânul cu trompa, s-a depărtat. Daleham şi sora lui priveau uimiţi.

- E foarte bine dresat, domnule maior. A spus Fred. Acum scuză-mă, te rog, trebuie să mă duc la uzina de prelucrare. Noreen îţi va ţine tovărăşie. Apropo, uite unul dintre oamenii despre care v-am vorbit. Licenţiatul.

E a arătat un cul care trecea. Dermot l-a privit cu curiozitate şi apoi l-a chemat. Când omul s-a apropiat, un tip specific de brahman din Bengal, Fred i-a spus :

- Am povestit acestui sahib că ţi-ai făcut studiile la universitatea din Calcutta.

- Da, domnule, sun licenţiat.

- Cum te cheamă ?

- Narram Dass.

- Îmi pare rău, Mister Dass, a intervenit Dermot, că un om cu educaţi dumitale nu a izbutit să găsească o slujbă mai bună decât aceasta.

- Ba mi-ar fi fost posibil, a spus surâzând omul, dar Narram Dass s-a întrerupt şi după o scurtă pauză a continuat : am fost nevoit să vin aici din motive de sănătate. Am adoptat politica reîntoarcerii la natură.

- Înţeleg, Mister Dass, e de la sine înţeles, a continuat ofiţerul zâmbind. Sper că sănătatea dumitale se va restabili în acest aer curat. La revedere.

- La revedere, domnule.

Dermot, visător, l-a urmărit cu privirea. El ghicea că are în mână unul din firile, oricât de mic ar fi, ale complotului îndreptat împotriva guvernământului.

În timpul dineului el l-a privit pe Chunerbutty cu deosebit interes, deoarece voia să descopere dacă inginerul indigen juca vreun rol în conspiraţie. Cu toate că hindusul ignora aceste bănuieli, se vedea cât colo că îi este dezagreabilă prezenţa ofiţerului, atât din motive de rasă, cât şi, mai ales, pentru Noreen. El se făcea că nu da nici o importanţă pericolului în care fusese fata şi se purta cu atâta insolenţă faţă de maior, încât Noreen s-a enervat, iar Daleham era uimit de această lipsă de bună creştere.

Seara în pat, gândurile lui Dermot s-au oprit asupra lui Chunerbutty, a lui Naram Dass şi în special asupra Noreenei. A doua zi la club, sosirea Dalehamilor şi a oaspeţilor lor a stârnit vâlvă. Maiorul a fost primit cu acea bine cunoscută ospitalitate a plantatorilor.

Ofiţerul a putut să aibă o convorbire secretă cu vechiul său prieten Payne, care a chemat lângă el pe plantatorii cei mai siguri, sub pretextul examinării terenului de polo. Aici Dermot le-a dezvăluit pericolul iminent. Plantatorii doar urmau să fie primele victime ale unei rebeliuni. Toţi s-au angajat să-i supravegheze pe bengali şi să-l ajute pe maior în misiunea lui.

VI. ÎN PALATUL RAJAHULUI

O vastă clădire cu numeroase etaje, haotică însă, fără arhitectură sau stil definit, cu pereţii albaştri, cu ferestrele în cruce, labirint nesănătos de culoare întortocheate şi de curţi neaşteptate, de grădini secrete şi de încăperi deosebite, unde locuia o armată de servitori, de vasali şi de paraziţi. Aşa părea palatul rajahului de Lalpuri.

Palatul se ridica în inima oraşului Lalpuri. Labirint de străzi înguste şi rău mirositoare, cunoscut în toată India. I se spunea ”oraşul curtezanilor şi al hoţilor”. Sărăcia, desfrâul şi crima domneau în tot locul. Era tot atât de greu să găseşti un magistrat integru, un funcţionar cinstit şi un cetăţean cumsecade, sau o femeie virtuoasă.

Poporul era la fel ca stăpânul. Rajahul de Lalpuri, care nu avea nici treizeci de ani, ducea o viaţă de vicii şi desfrâu. Cruzimea şi perfidia erau defectele lui cele mai marcante, iar luxul şi alcoolul cele mai dominante.

Când era beat afirma că este ateu şi înjura zeii, apoi cuprins de o frică superstiţioasă nu mai era decât o ceară moale în mâinile preoţilor brahmani.

Posesiunea minelor din Bengal şi apoi plasamentul avantajos al comorilor confiscate de către tatăl său îi asigurau venituri considerabile, totuşi nevoile sale întrecea aceste venituri şi îi apăsa pe nefericiţii supuşi, pentru a-şi putea satisface capriciile nesăţioase. Adevăratul stăpân în Lalpuri era *dewanul*, primul ministru din Bengal, un spirit ambiţios şi lipsit de scrupule. Asemenea tuturor din casta şi

rasa lui, era dotat cu geniul şicanei, al intrigii şi animat de o ură imensă faţă de toţi englezii. Era convins că dominaţia britanică se va rostogoli şi el făcea totul pentru a grăbi acest lucru. Se gândea că-l va putea detrona e rajah şi să devină şef suprem al statului.

Când Chunnerbutty a ajuns la Lalpuri, el şi-a făcut cu greu un drum prin străzile înguste. Casca şi hainele europene îi atrăgeau priviri duşmănoase şi insulte, fiind crezut un euroasian. Indigenul oricât de umil ar fi fost, urăşte şi îi este scârbă de sângele amestecat.

El a traversat curtea superioară a palatului şi trecând prin faţa santinelelor care l-au recunoscut, a pătruns în clădire. Prin labirintul de culoare şi de curţi, el a ajuns în camera tatălui său.

Bătrânul stătea înghesuit pe o rogojină într-o cameră goală şi tristă. Fără să arate nici cel mai mic semn de respect, el s-a aşezat pe singurul scaun din încăpere..

- Iartă-mă, a spus el acru. Am străbătut câteva mile pe căldura aceasta înăbuşitoare ca să-ţi satisfac capriciul absurd. De ce m-ai chemat ? A trebuit să ascult insultele acestui bătrân de Parry şi ca să-mi dea drumul i-am spus că tu eşti în agonie.

- Rajahul vrea să te vadă, fiul meu.

- De ce ?

- Nu ştiu. Fără îndoială că eşti furios pentru că te-am luat de lângă englezoaica ta. De ce nu-ţi place una din compatrioatele tale ?

- Să mă mulţumesc cu o vacă grasă hindusă, după ce i-am cunoscut pe englezi, a izbucnit tânărul. Ar trebui să vezi femeile din Londra, moşule, cele care ne iubesc tenul nostru închis şi care ne cred când spunem că suntem prinţi.

- Mi-ai mai spus că femeile albe sunt neruşinate. E nevoie să te căsătoreşti pentru a o avea pe aceea pe care o vrei ?

- O vreau numai să-i necăjesc pe albii printre care îmi duc viaţa, a răspuns Chunnerbutty. Ca toţi englezii, nici ei nu pot suferi să se căsătorească cu noi.

- Există aici la palat un alb care nu seamănă cu ei, E un *wallah* al parlamentului din Anglia, care vizitează India şi care o să spună maimuţelor din ţara lui ceea ce nu suntem noi. A venit cu scrisori întărite din partea lui Lar sahib.

- Vice regele ?

- Da. Tu ştii că ultimul imbecil din parlamentul lor este o personalitate mai mare decât Lar Sahib şi toţi albii din India.

- De unde ştii ?

- Pentru că dewan sahib l-a primit bine. Toţi duşmanii Angliei sunt la el la fel de bineveniţi, ca şi ploaia cu rijot când este secetă, Ai să vezi, deoarece stă tot timpul lângă dewan, care te roagă să vii să-l vezi înainte de a te duce la rajah.

- Mi-e silă de ordinele lui, a replicat fiul. Ce, sunt un câine ca să mă comande astfel ? Sunt supus englez.

- Tatăl tău mănâncă din sarea rajahului. Şi apoi, uiţi că dewanul a dat banii necesari studiilor pe care le-ai făcut dincolo de apa neagră ?

- Ei bine, m-am plictisit. De ce l-aş asculta ? N-am să mă duc.

- Încet, fiule. În bazarele oraşului se găsesc pumnale care străpung inimile nu importă cui, dacă asta e dorinţa rajahului.

- Kali să-l pedepsească îmbolnăvindu-l de lepră pe acest dewan. În sfârşit, am să merg să văd ce vrea.

Când Chunerbutty a intrat în apartamentul primului ministru, făcând un salam respectuos, dewanul a spus :

- Iată, Mister Macgregor, un exemplu a ceea ce vom fi cu toţii atunci când ne vom guverna singuri.

Individul care răspundea la numele de Macgregor a scos ţigara din gură şi a întrebat :

- Cine este acest tânăr ?

Dewanul i-a explicat repede şi apoi s-a adresat inginerului :

- Iată-l pe mister Macgregor, membru al parlamentului, al partidului muncitoresc şi prieten sincer al Indiei. Şezi pe jos, nu pe scaun, a poruncit el când Chunerbutty caută ceva ca să se aşeze. Ai ceva noutăţi ?

- Nu. Am transmis pe rând toate mesajele venite de la Butan. Trupele ... el s-a întrerupt privind spre membrul parlamentului.

- Continuă. N-avem nimic de ascuns domnului Macgregor. Ţi-am spus că e un prieten al Indiei.

- Nu te teme, amicul meu, a spus şi scoţianul. Sunt pacifist şi socialist, Nu sunt partizan al armatei, cum nu sunt nici al

sclavajului raselor colorate. Anglia este a englezilor, India să fie a indienilor, Iată deviza mea.

- Ei bine, v-am mai informat că la frontieră nu sunt decât două sute de soldaţi ai poliţiei militare. La Ranga Duar, ieri, am făcut cunoştinţă cu ofiţerul care-i comandă.

- Ah ! Cum e acest om ? a întrebat interesat dewanul.

- Curios, dar prost, ca toţi ofiţerii, a răspuns inginerul cu ură. L-a remarcat pe Naram Dass şi a văzut că e bengalez. A fost surprins că brahmanii fac muncă de culi, dar nu a bănuit nimic.

. Eşti sigur ?

- Foarte.

- Bagă de seamă, ofiţerii aceştia nu sunt totdeauna aşa de proşti pe cât par. Trebuie să-l supraveghezi, Dar cum merge treaba printre culi, sunt gata pentru revoltă ?

- Nu încă. Sunt o cireadă de vite pentru care ţara nu contează.

- Mister Macgregor a venit ca să ne anunţe că partidul domniei sale se obligă să ne ajute în parlament, a spus dewanul,

- Da. Să se facă dreptate, a intervenit politicianul. Noi socialiştii şi comuniştii suntem hotărâţi să punem capăt tiraniei şi opresiunii, Muncitorul englez nu are nevoie de colonii, El vrea să schimbe starea aceasta de lucruri din Anglia şi să se debaraseze de exploatatori, seniori, aristocraţi şi burghezi.

- Ceea ce e şi drept, a spus dewanul. Acum, Chunerbutty, du-te, alteţa sa vrea să te vadă.

Inginerul s-a ridicat şi s-a retras cu un salaam respectuos. Apoi în timp ce se îndrepta spre apartamentul rajahului a devenit gânditor. Nu bănuia că această conspiraţie contra Angliei era atât de ramificată, atât de bogată în promisiuni.

Rajahul era un om gras, tânăr, senzual, ale cărui trăsături congestionate trădau excesul, Deasupra sprâncenelor avea pictat un mic semicerc cu un punct, semnul sectelor saklas. El a ridicat o privire mohorâtă asupra lui Chunerbutty care intra şi recunoscându-l, a strigat :

- Unde ai fost ? De ce n-ai venit mai repede ?

Inginerul a salutat şi s-a aşezat fără să aştepte invitaţia rajahului. Apoi a răspuns neglijent :

- Dewanul a ordonat să vin mai întâi la el, Maharaj sahib.

- Cum ? Omul acesta se crede stăpânul din Lalpuri ? a mormăit rajahul. Am dat ordin ca să vii imediat ce soseşti. Vreau ştiri despre tânăra fată albă, E tot acolo ?

- Da.

- Îmi trebuie femeia aceasta. O vreau de când am văzut-o la *durbar* în Jalpaiguri.

- Alteţa voastră ştie că e greu să iei o englezoaică.

- Ştiu, dar mi-e indiferent. O vreau. Te-am chemat tocmai pentru a găsi un mijloc de reuşită. Eşti îndemânatic şi cunoşti obiceiurile englezilor. Caută să-mi procuri această femeie. N-ai putea să o răpeşti şi s-o aduci aici ?

- E imposibil, alteţă. Nu vă gândiţi că toate forţele

sirkarului – guvernământului vor alerga să ne pedepsească ? Veţi fi detronat, iar eu voi fi trimis în insulele Andaman sau voi fi spânzurat.

Rajahul a început să-i înjure pe englezi, dar a trebuit să recunoască că avea dreptate inginerul.

- Ei bine, găseşte tu un mijloc, Dar îmi trebuie femeia neaparat.

Chunerbutty a început să mediteze, Apoi el a expus, ca şi cum ideea s-ar fi născut atunci, un plan de mult conceput.

- Maharajah sahib, dacă m-aş căsători eu cu această femeie ...

Rajahul s-a ridicat furios :

- Câine ! îndrăzneşti să fii rivalul meu ?.

- Nu, alteţă, s-a grăbit să-l liniştească Chunerbutty, Mă înţelegeţi greşit. Vreau să spun că dacă mă însor cu ea, va trebui să mă asculte şi ...El a surâs insinuant. Eu sunt un supus leal al alteţei voastre.

Libertinul cel gras l-a privit fără să înţeleagă. apoi trăsăturile sale s-au destins şi a apărut un surâs pe obrazul său umflat.

- Pricep, Căsătoreşte-te cu ea, a făcut el, culcându-se iar pe divan.

Prietenia dintre Dermot şi Dalehami progresa rapid, şi în timpul săptămânilor următoare s-au întâlnit mai des. Ca să-şi verifice bănuielile asupra activităţii bengalilor vizita toate plantaţiile, s-a dus la Payne şi la ceilalţi plantatori şi venea des la reuniunile clubului.

Deoarece într-o zi l-a găsit pe Fred Daleham bolnav de malarie, el l-a invitat împreună cu Noreen la Ranga Duar, unde graţie aerului curat, spunea el, o să se restabilească numaidecât. Oferta lui a fost acceptată cu bucurie. Dermot a

venit la Malpura ca să-i ia, cu doi elefanţi. Badsah i-a transporta pe toţi într-o *cherjama*, iar bagajele şi servitorii au fost încărcaţi pe celălalt pahiderm. Chunerbutty i-a privit plecând cu amărăciune.

Dermot le-a cedat celor doi fraţi apartamentul său, iar el s-a mutat la *mess*. Noreen şi-a examinat camera ei, simplu mobilată, Simţea pentru maior mai mult admiraţie decât iubire. În timp ce Fred se refăcea în aerul viu, tânăra fată sedusă de splendoarea munţilor făcea dese plimbări minunate. În singurătatea acestor locuri, intimitatea dintre Noreen şi Dermot s-a mărit în câteva zile, mai mult decât s-ar fi putut face în luni întregi la Londra.

Cei doi tineri erau atraşi unul către altul şi dragostea lor începea să înflorească, Când a sosit ziua plecării amândoi erau trişti.

A doua zi după plecarea Dalehanilor, în timp ce elefantul îl ducea spre pădure, imaginea Noreenei se ştergea însă din gândurile lui Dermot, preocupat de lucruri mai grave. El s-a îndreptat spre bungaloul lui Payne, unde urma să-i găsească şi pe ceilalţi directori de plantaţie, care aveau să-i comunice rezultatul anchetelor lor. Bănuielile lui se confirmau, Toţi descoperiseră printre oamenii lor o agitaţie stranie, un spirit de revoltă, obrăznicie şi neascultare din partea servitorilor, de obicei respectuoşi şi cuminţi, Aceste fapte nu se produceau decât în plantaţiile unde existau brahmani printre angajaţi. Influenţa periculoasă a acestora creştea pe fiecare zi.

Se remarcase că existau comunicări între toate plantaţiile şi Malpura, unde se părea că era sediul conspiratorilor. Dar foarte puţini dintre plantatori au acceptat bănuiala lui Dermot că Chunerbutty ar fi şeful acestor oameni, Maiorul a hotărât să se înapoieze la Malpura şi să-i comunice lui Daleham tot ce ştia, rugându-l însă să nu vorbească cu Chunerbuny,

Ploile care curg pe toate culmile Hinakayei, mai mult decât în orice parte a Indiei, nu începuseră încă şi jungla era uscată, Când s-a apropiat de bungaloul Dalehamilor, Dermot a observat că toţi plantatorii sosiseră înaintea lui, aşa cum îi rugase el. După ce a salutat pe Fred şi pe Noreen, maiorul a chemat pe toată lumea în salon şi a început :

- Domnilor, unii dintre dumneavoastră sunteţi la curent cu ceea ce vreau să vă spun acum, Totuşi, aflaţi că am dreptul de a vorbi oficial, în numele ţării noastre. Înainte de a continua, Mister Daleham trebuie să-mi promiţi că nu vei divulga nimic din tot ce vei auzi, amicului dumitale Chunerbutty.

- Dar pentru ce ? a întrebat acesta uimit.

- Această afacere nu trebuie să fie cunoscută decât de europeni.

Dar te asigur că Chumerbutty este cât se poate de sincer, a reluat Daleham.

- Te rog să nu-i dai nici cea mai mică informaţie asupra a ceea ce îţi voi spune. Vorbesc după cum ţi-am mai spus. În numele ţării noastre.

Aceste cuvinte au impus tânărului, care şi-a dat cuvântul că va tăcea.

- Domnilor, suntem pe urma unui vast complot îndreptat contra dominaţiei britanice în Indii. Aven motive să credem că acţiunea trădătorilor din Bengal se întinde până aici. cu ajutorul brahmanilor care lucrează la plantaţii.

- Crezi, maiorule ? a întrebat Daleham cu îndoială. Noi avem doi din aceşti bengali, care par cuminţi şi inofensivi.

- Maiorul are dreptate, a intervenit unul din cei mai bătrâni plantatori. Eu am fost surprins văzând că brahmanii aceştia primesc slujba de culi Apoi am descoperit că ei au fost cauza secretă a tuturor neplăcerilor pe care le-am întâmpinat recent.

- Sper însă că nu-l bănuiţi pe Chunerbutty că ar fi amestecat în complot ? a spus Daleham.

- Nu ştiu nimic asupra lui, a replicat ofiţerul. Dar un brahman din Bengal aparţine castei ce se află la baza tuturor revoltelor din India şi trebuie să fim precauţi.

- Sunt sigur de el ca mine însumi, a strigat tânărul cu ardoare,

Dermot a dat din umeri şi a schimbat discuţia. Cei prezenţi au început să vorbească despre legăturile ofiţerului cu elefanţii sălbatici condusă de Badshah.

Ştiţi, domnule maior, că indigenii povestesc lucruri extraordinare despre Badshah ? a spus un plantator,

- Da. şi despre dumneavoastră personal, a intervenit un altul. Ei cred că dumneavoastră amândoi sunteţi fiinţe divine.

- Nu-i de mirare, a răspuns maiorul, ei sunt întotdeauna gata să idolatrizeze pe oricine.

- În orice caz, sunt gata să ţi se închine, a spus Payne. Unii din ei te numesc „Regele elefanţilor”.

Dermot a râs şi s-a ridicat.

- Indigenii sunt atât de creduli ! Acum însă, dacă-mi vei permite, Daleham, m-aş culca. Sunt obosit şi aş voi să mă odihnesc.

- Şi noi ar fi bine să facem acelaşi lucru, a spus Payne.

VII LA DARJEELING

O ceaţă deasă învăluia munţii. La Ranga Duar se agita una din acele furtuni însoţite de ploi, obişnuite în India. În ţările temperate nu există decât timpul cald, musonul, musonul sau timpul ploios şi timpul rece.. Din noiembrie până la sfârşitul lui februarie, zilele sun limpezi, uscate şi proaspete, iar noaptea e un frig care atinge două grade sub zero pe platourile Indiei centrale, în timp ce pe Himalaya se întinde în straturi groase. Din martie până la sfârşitul lui iunie vara e un infern din cauza căldurii, iar cu începere de la aceste ultime zile ale lunii iunie, India devine regatul ploilor. Plouă ziua şi noaptea.

Dar în vreme ce miile de europeni şi milioane de indigenii suferă teroarea căldurii şi a ploii timp de opt luni epuizante, în munţi la Simla, Musoria, Mani Tal, Darjeeling şi Outacamund existenţa unui mic grup de privilegiaţi este o suită lungă de sărbători. Aici sunt singurele locuri din India, unde viaţa este suportabilă pentru englezii care se pot

refugia acolo,. Dermot nu prea se împăca bine cu capriciile vremii din Hindustan, De aceea, s-a bucurat citind, în timp ce tunetele trăsneau puternic, o scrisoare oficială care-l chema la Darjeeling, spre a întâlni un general care făcea un turneu de inspecţie.

Mai ales că, o a doua scrisoare, sosită tot atunci, îl vestea că şi Noreen se afla tot acolo. Climatul din Terai, cald, însă suportabil vara, este direct pestilenţial în timpul ploilor, când malaria şi febra neagră decimează pe cei mai robuşti. Deoarece nu se simţea bine, tânăra fată acceptase invitaţia unei prietene ca să stea în Darjeeling.

Sezonul ploios întrerupsese cercetările lui Dermot, aşa că ofiţerul s-a hotărât să plece cât mai repede, mai ales că nu voia să rişte frigurile junglei.

Chunerbutty s-a oferit să o conducă pe Noreen până la Darjeling, unde spunea el, fusese chemat de tatăl său, care deşi era bolnav, trebuise să acompanieze pe rajah în acest oraş. De fapt bătrânul nu părăsise Lalpuri. Daleham, care nu cunoştea acest amănunt, a fost bucuros, Cele treizeci de mile care despărţea Malpuri de prima staţie de cale ferată au fost străbătute cu trăsura,

Seara, Noreen şi Chunerbutty au ajuns la încrucişarea de linii, unde s-au urcat în expresul de Calcutta, cu care au ajuns în zori la Liluguri. De aici, cu trenul de munte au străbătut cele şapte mii de picioare până la ţinta călătoriei, unde Ida Smits aştepta pe peron. După ce a îmbrăţişat-o călduros pe această prietenă excelentă, Noreen i l-a

prezentat pe Chunerbutty. Ida Smith l-a salutat. Însă cu un semn al capului şi apoi i-a întors spatele.

- Dragă, a spus ea Noreenei, predă bagajul servitorului meu. Ce mai faci căpitane Charlesworth ? a întrebat apoi adresându-se unui tânăr ofiţer de infanterie care se apropia de ele.

- Mi-a fost teamă că pleci Missis Smith, Şi tocmai acum după ce am venit eu ... Ştii că am fost zece zile la Calcutta ...

- Acesta e un curaj ! a făcut Ida Smith şi întorcându-se spre Noreen, a spus : îţi recomand pe căpitanul Charlesworth, După câte ştiu, nu are parteneră pentru *gymhana* de mâine, Dacă te invită, nu-l refuza ...

- Am chiar un excelent poney, Miss Daleham, a spus ofiţerul, Ne vom înscrie numai la câteva curse, Sper că ţi-ai adus costumul de călărie ?

- Da, căpitane, a răspuns ea în timp ce ochii îi străluceau de bucurie.

Charlesworth a strâns mâinile celor două femei şi s-a îndepărtat. Ida Smith a dat ordin servitorului să se ducă repede cu bagajul la hotel şi apoi fără să acorde cea mai mică atenţie hindusului. A luat-o pe tânără de braţ.

- Vino, Noreen,

Sora lui Fred Daleham însă s-a întors spre Chunerbutty şi l-a întrebat :

- Dumneata ce faci, unde locuieşti ?

- Mă duc să-l întâlnesc pe tata la locuinţa alteţei sale, a răspuns el, Nu cred să fiu binevenit la hotel, printre amicii dumitale, Miss Daleham,

- Ba da, a replicat fata, care-l deplângea, dar nu avea ce să-i facă. Vrei să vii să mă vezi mâine dimineaţă ? Deocamdată îţi mulţumesc pentru tovărăşia dumitale plăcută.

- Eşti foarte amabilă, Ar f însă mai bine să mă părăseşti numaidecât, Prietena dumitale te aşteaptă. Este supărată că vorbeşti în public cu un indigen, a spus el cu amărăciune.

Noreen s-a gândit că e preferabil să nu răspundă. După un minut, purtate de doi culi vânjoşi, ea fremăta la amintirea ultimei sale plimbări într-un scaun, pe spinarea lui Badshah.

*

A doua zi terenul de polo, la Lebourg, prezenta un spectacol pitoresc. Gymkhana a început prin câteva curse rezervate domnilor, deoarece acelea rezervate doamnelor nu aveau loc decât în partea doua a programului. Noreen şi-a aşteptat rândul cu nerăbdare, admirând alergările. Charlesworth a avut succes şi ea s-a bucurat. Când au început cursele mixte, inima îi bătea cu putere. A izbutit totuşi să-şi stăpânească nervii şi a luat admirabil plecarea, ceea ce i-a adus o victorie, fiind bine susţinută de partener.

În cursul serbării, Noreen l-a observat pe Chunerbutty stând de vorbă cu un indigen corpolent, senzual, cu gâtul înconjurat de un şir de diamante mari, Cei doi o urmăreau cu atenţie şi când inginerul a salutat, necunoscutul s-a aplecat şi el.. Era rajahul din Lalpuri, pe care-l văzuse odată la *durbarul* din Jalpaiguri.

Seara a avut loc balul guvernatorului, care însă n-a amuzat-o deloc. Printre sutele de invitaţi se găseau şi câţiva

hinduşi de rang, precum şi un număr de parsis de ambele sexe. Chunetbutty venise împreună cu tovarăşul său de la gymkhana, care acum era acoperit de pietre preţioase şi purta o splendidă egretă de diamante. Când Noreen s-a aşezat pe scaun într-unul din saloane, inginerul s-a apropiat de ea.

- Îmi dai voie, Miss Daleham să-ţi prezint pe alteţa sa, rajahul din Lalpuri ? Rajahul a întins o mână grasă şi moale, pronunţând câteva cuvinte într-o englezească lentă şi foarte scâlciată. Noreen nu şi-a putut reţine un tremur de dezgust. În acelaşi moment însă, muzica a început un nou dans şi tânăra a găsi un fericit prilej să se îndepărteze la braţul lui Charlesworth.

Inginerul domeniului dumneavoastră nu trebuia să-ţi prezinte pe această brută. Rajahul e o canalie, Conduita lui la Darjeeling este scandaloasă. Nici un alt rajah nu-l vizitează, iar acei care petrec aici sezonul ploios nici nu-l salută.

Rajahul a privit-o cu aviditate îndepărtându-se, iar când a dispărut în mulţime, s-a întors spre Chunerbutty spunând :

- E mai frumoasă decât am crezut. O vreau mai mult ca întotdeauna acum. Vino, să ieşim din bal. Îmi trebuie femei şi alcool.

*

Noreen asista la toate serbările. Totuşi, în mijlocul acelui vârtej de veselie, gândurile ei se îndreptau spre marea

pădure care se întindea la mii de picioare în jos şi la omul ale cărui zile singuratice se scurgeau departe.

Nu avea nici o ştire de la el. Dermot pleca rareori de la Ranga Duar şi nu prea mai făcea vizite plantatorilor, Această tăcere o supăra. Dragostei care o simţea pentru el i se adăuga şi o admiraţie profundă. Pe măsură ce zilele treceau supărarea ei devenea mai accentuată din cauza lipsei de ştiri. Teama că poate era bolnav o îngrozea. S-a hotărât să-i scrie şi aştepta cu nerăbdare răspunsul.

Patru zile după expedierea scrisorii, Noreen a fost invitată la balul celibatarilor. O voce bine cunoscută i-a sunat în urechi.

- Fără îndoială mă crezi la Ranga Duar şi te miri că n-am răspuns încă scrisorii pe care mi-ai trimis-o ?

Era maiorul Dermot. Tânăra fată a tresărit.

- Cum se face că eşti aici ?

- Un ordin neaşteptat mi-a sosit odată cu scrisoarea dumitale. Acum patru zile nu mă gândeam că voi putea veni.

- Dar nu-ţi pare rău că ai părăsit jungla şi pe Badshah. Ştiu că nu-ţi plac oraşele care oferă distracţii.

Jungla n-are nici un farmec în acest anotimp, a răspuns maiorul. Cât despre Badhsah ... rareori mi-a fost atât de greu să mă despart de cineva, Dar, iei masa cu mine ?

- Cu plăcere. E mult de când nu te-am văzut şi am o mie de lucruri să-ţi spun.

VIII. SĂRBĂTOAREA ZEIŢEI KALI

Epoca ploilor era pe sfârşite şi odată cu ea se termina şi sezonul de la Darjeeling. După plecarea lui Dermot, distracţiile şi-au pierdut tot farmecul pentru Noreen Daleham. La sute de mile, maiorul parcurgea ca o nălucă munţii şi pădurea. Ploaia încetase şi vânatul era iar la îndemână. Emisari mai numeroşi şi mai activi treceau frontiera butaneză, iar el reuşise în sfârşi să descopere destinaţia unora dintre ei. Câţiva au fost urmăriţi până în capitala Lalpuri, iar alţii la intrarea pe teritoriul hindus fuseseră întâmpinaţi de către anumiţi bengalezi, care-l conduseră în acelaşi oraş rău famat, unde li s-a pierdut urma prin labirintul bazarelor.

Mai mulţi emisari fuseseră victimele unor agresiuni simulate din ordinul lui Dermot. Dar nu s-a descoperit nici o scrisoare compromiţătoare asupra lor.

Badshah şi Dermot făceau la frontieră o pază continuă. Uneori aduna turma de elefanţi sălbatici, care acum îl ascultau ca o ceată de câini, şi ascuns printre ei, intra în Butan spre a explora împrejurimile strategice. Dacă rareori era observat de un butanez, acesta uimit îşi acoperea ochii, nevoind să-l vadă pe teribilul Rege al elefanţilor.

Faptele şi gesturile lui Dermot au atras atenţia conspiratorilor din Lalpuri. Devanul, mai bun psiholog decât Chunerbutty, nu-l subaprecia pe maior pentru faptul că era soldat. El a adunat informaţii asupra acestui alb curios şi a decis că trebuia suprimat. Dar spre uimirea lui, nu a putut găsi pe cineva gata să-l asasineze pe Dermot. Nici o sumă , oricât de mare, nu a putut să convingă pe butanezi

sau pe hinduşii din duare. Superstiţia îl proteja eficace. Dar dewanul nu se descuraja. El l-a chemat pe Chunerbutty şi amândoi au întocmit un plan încâlcit şi complicat.

Era vorba să-l cheme pe maior la serbarea zilei a patra, când se sacrifica un taur în public.

Prezenţa Noreenei avea să servească de momeală...

Chunerbutty, care fusese însărcinat de rajah să primească oaspeţii europeni, i-a întâlnit pe Dalehami la porţile oraşului Jalpaiguri, unde urma să aibă loc *dussera*- serbarea. O aripă a lui *nina mahal* – palatul albastru fusese rezervată vizitatorilor. Ida Smith şi Noreen aveau camere învecinate.

Când frumoasa fată a intrat în sala de recepţie, prima persoană pe care a văzut-o era Dermot, aşezat lângă Payne.Maiorul găsise o invitaţie oficială la acest *durbar*, când se întorcea dintr-o vizită secretă făcută în Butan. El s-a grăbit să accepte, văzând că i se dă ocazia să-i studieze

în faţa locului pe acei care îi bănuia că sunt şefii complotului. Habar nu avea însă că va fi invitată şi Noreen acolo.

Când *tiffinul* s-a terminat, invitaţii au ieşit să viziteze oraşul în trăsurile rajahului. Chunerbutty le servea de ghid şi i-a convins să intre într-un templu al zeiţei Kali, unde un mare număr de femei hinduse şedeau în faţa unui idol gigantic, cu zece braţe.

- Cine este această doamnă ? a întrebat Payne. N-aş putea spune că e simpatică.

- Nu-i o frumuseţe, a răspuns cu ură brahmanul. Dar aceşti ignoranţi cred în ea. Este zeiţa Kali sau Durga, femeia lui Şiva ...

- Serbarea mi se pare că este în onoarea ei.

- Da.

- Şi în ce constă această serbare ? a întrebat Fred Daleham.

- După ce timp de două zile brahmanii o adoră, a treia zi zeiţa este aruncată în apă. Se jertfesc oi, tauri şi bivoli, ale căror capete şi sânge sunt oferite lui Kali. Veţi avea ocazia să vedeţi pe rajah omorând un taur, Dar să ne reîntoarcem în palat.

IX. PALATUL MORŢII

În curtea interioară a palatului, şase elefanţi ai rajahului, cu colţi auriţi şi fruntea pictată în culori vii, împodobiţi în velur şi aur, purtând pe spate *howdahs* de aur sau de argint în formă de templu, aşteptau pe vizitatori. Chunerbutty aranjase ca să fie singur pe un elefant cu Noreen, spre marele necaz al fetei şi al lui Dermot. Convoiul s-a îndreptat prin mulţimea compactă spre *noti mahal* – palatul de perle, reşedinţa de vară a rajahuhui. Aici servitorii au împiedicat mulţimea să năvălească într-un vast spaţiu liber, în mijlocul căruia se afla o statuie gigantică a lui Kali. La picioarele idolului, un taur magnific, solid legat, abia se ţinea în picioare, deoarece i se administrase mai multe stupefiante şi era aproape inconştient.

Aclamaţii puternice au anunţat sosirea rajahului. Înconjurat de lăncieri, cu arma în mână, acesta înainta cu frică spre victimă. Dar taurul era prea ameţit ca să ridice capul. Cu o lovitură, prinţul hindus i-a înfipt în grumaz lancea lui strălucitoare. În aceeaşi clipă, dewanul, miniştrii şi nobilii au început la rândul lor să împungă carnea nefericitului animal. Sângele cald a ţâşnit stropind pe demnitari şi pe rajah, care cu un surâs feroce în colţul buzelor părea să capete viaţă la vederea tragicului spectacol.

Pe europeni scena aceasta îi îngrozea. Ida Smith simţea că leşină, iar Missis Rice a îngălbenit. Noreen tremura în faţa expresiei avide a figurii lui Chunerbutty, care aplecat pe *kermajanaua* elefantului nu pierdea nici un detaliu al acestui spectacol respingător.

Deodată mulţimea s-a repezit asupra taurului care agoniza şi cu mâinile goale fiecare smulgea fâşii de carne încă vie şi plină de sânge . pe care le ducea la gură. Apoi cu obrajii scăldaţi de sânge ridicau mâinile înroşite spre cer şi din miile de gâtlejuri a ieşit strigătul fanatic :

- Kali Ma ki jai ! – victorie lui Kali.

Mulţimea înnebunită, orbită, se călca în picioare, Englezii îngroziţi au cerut să plece de acolo şi Chunerbutty a poruncit reîntoarcerea la palat.

Dineul europenilor nu a fost defel vesel în seara aceea, fiecare retrăgându-se devreme.

X. O CAPCANĂ

În dimineaţa celei de a cincia zi de serbare, dewanul şi Chunerbutty şedeau pe două taburete în apartamentul rajahului, care se afla într-o aripă din faţa aripei rezervată vizitatorilor.

Singura uşă a acestei încăperi dădea într-o curte pavată şi închisă cu ziduri în trei părţi.

- Blestemul să te ajungă, dewan-ji ! a mârâit furios rajahul.

- De ce, maharajah ? a întrebat dewanul cu ură.

- Pentru că tu ai avut ideea acestui ritual stupid. Zeiţa Durba e supărată, a continuat atacul superstiţios. Va trebui să fac daruri costisitoare preoţilor ca să evit o altă pedeapsă.

- Zeiţa nu e supărată din cauza asta, maharajah. Ea cere un sacrificiu mai preţios decât acela de ieri.

- Care ? a întrebat rajahul bănuitor.

- Tu mă întrebi ? Tu, care porţi pe frunte insigna lui Saktas ?

- Un sacrificiu omenesc.?

- Da.

- Am făcut destule jertfe lui Durga, dar sunt gata să mai fac. Sunt destule femei în *zenana*, de care mă pot debarasa.

Zeiţa vrea un sacrificiu mai demn decât o curtezană de care te-ai plictisit. Ea vrea sângele unui om de rasă blestemată. Al unui *feringhi*, al acestui soldat-spion de la Ranga Duar.

- Să-l ucidem atunci numaidecât.

- În numele marelui Şiva, a făcut dewanul, ai vorbit ca un înţelept. Eu am şi făcut un plan. Ascultă-l, maharajah şi tu,

renegatule, de asemenea, a adăugat el adresându-se lui Chunerbutty.

*

Dermot fuma în camera lui, unde se retrăsese după tiffin. Gândurile sale erau absorbite de către Noreen. Tocmai când se gândea mai mult la ea, a auzit o bătaie în uşă şi servitorul care fusese însărcinat cu îngrijirea dorinţelor sale a intrat.

- *Gurib pawar*- protectorul săracilor, am un mesaj pentru excelenţa voastră, Missie baba engleză trimite salaamuri şi ar vrea să vă vorbească.

- Unde este, în salon ? a întrebat maiorul ridicându-se brusc.

Nu. *huzoor*.Missie baba este în grădina roşie. Voi conduce pe excelenţa voastră, trebuie să trecem prin poarta alteţei sale.

- *Bahut aecha*, Rama, adu-mi *topiul*, a ordonat el ridicându-se. A pus apoi casca colonială şi s-a luat după servitor. Ofiţerul îl urma pe Rama de-a lungul culoarelor întunecate, prin scări răsucite şi săli ornate cu fresce şi mozaicuri. Apoi a intrat într-un vestibul la parter, cu o uşă ce dădea în curtea închisă, peste care se afla balconul camerei sale. Când a ieşit în această curte, l-a frapat un zgomot familiar, zbiera un elefant. După ţipătul straniu al pahidermului, a înţeles că acesta este *musth*,adică în timpul crizei. În clipa când traversa curtea, una din ferestrele de la apartamentul rajahului s-a deschis şi o mână a agitat o stofă albă. Era un semnal ?. Brusc, de parcă demonii infernului erau adunaţi acolo, urletele furioase şi ţipetele furioase ale

unui elefant s-au auzit, amestecate cu zgomotul lanţurilor de fier lovite de mozaic. Omul care-l întovărăşea pe maior s-a îngălbenit şi întorcându-se, a luat-o la fugă., El a lovit cu putere uşa care se deschidea şi după ce a trecut, s-a închis numaidecât, Dermot auzind trăgându-se zăvorul şi bănuind o capcană, s-a oprit.

Vacarmul creştea, Deodată un urlet de agonie a răsunat înfiorător. Prin poarta care masca o altă curte, de asemenea împrejmuită de ziduri, maiorul a văzut cinci sau şase oameni care fugeau din faţa unui elefant, cu urechile şi coada ridicate, cu ochii scânteind de furie. Animalul a ajuns pe unul din aceşti nenorociţi şi l-a lovit cu trompa sfărâmându-i ţeasta. Ceilalţi încercau să se urce pe ziduri, dar bestia i-a tras jos cu trompa şi i-a sfârtecat cu colţii, după care i-a călcat în picioare. Trei dintre hinduşi au fugit în curtea unde se afla Dermot. Elefantul îi urmărea cu furie şi ajuns în faţa primului, care încerca să-l oprească întinzând mâna înainte, cu un strigăt de furie i-a înfipt colţii însângeraţi în trup şi l-a aruncat în aer.. Omul s-a sfărâmat de caldarâm. Dermot s-a văzut şi el pierdut. La una din ferestrele rajahului i s-a părut că zăreşte pe dewan şi pe stăpânul său. În aceeaşi clipă însă elefantul s-a îndreptat spre el. Încă puţin şi totul va fi sfârşit, Un singur moment s-a gândit să fugă, dar s-a răzgândit imediat şi respirând adânc, a înaintat şi el spre elefantul înnebunit.

În acest moment însă s-a întâmplat un miracol. La mai puţin de cinci metri, elefantul a încercat brusc să-şi încetinească mersul, aruncându-se cu toată greutatea înapoi,

cu picioarele proptite în dale. Când a reuşit să se oprească, unul din colţi l-a atins pe Dermot. Ca prin farmec însă, coada urechile şi trompa animalului s-au lăsat în jos. Un instinct se părea că-l avertizase că acest om era sacru pentru tribul său.

Dermot a priceput, elefantul îl recunoscuse şi se temea de el , Brusc, i-a trecut prin gând să-şi bată joc de cei doi hinduşi, care aşteptau la geam să vadă cum va fi sfârtecat de „ţanţoş”. El a ridicat mâna poruncind pahidermului să îngenuncheze, după care a spus :

- Salam kuro ! - salută.

- Animalul a ridicat trompa şi a ţipat salutul regal. Cu un surâs ironic, Dermot şi-a ridicat casca şi a făcut semn elefantului să se întoarcă în *peekhana*. Apoi privind în sus, a văzut mulţimea compatrioţilor săi, care urmăriseră scena înspăimântaţi.

I-a salutat zâmbind.

XI: VIPERA ŞI TIGRUL

Câteva săptămâni după serbarea *durga puja* nori sumbri s-au adunat pe cerul imperiului Indiei. Triburile de pathani de la nord-est, afrizii, jusufzaii, mohamanzii, toate se agitau. Mulahii predicau războiul sfânt, iar *maliki*i bătrânii triburilor, nu izbuteau să reţină pe tinerii războinici. Incursiunile pe teritoriul britanic erau frecvente.

O ameninţare gravă plutea. Trupele afgane, organizate cum n-au mai fost niciodată erau trimise în apropierea defileului Khxber. Câţiva *pelops* – şefi feudali din Butan, se

răsculaseră împotriva maharajahului, care credincios tratatului cu guvernământul refuzase să permită trecerea unei armate chineze. Toţi briganzii din Buthia îşi ascuţeau lăncile şi priveau avizi câmpiile fertile de la poalele munţilor.

India părea în pragul unei revolte.

Durmot şi Badshah continuau să bată drumurile butaneze, supraveghind mai bine decât mii de spioni trecătoarele care se deschideau în zidurile muntoase. Când uneori îşi permitea să se odihnească, atunci gândul său zbura la Noreen. N-o mai văzuse din clipa când era cât pe ce să fie călcat în picioare de elefantul dezlănţuit în curtea palatului Lalpuri. Atunci, gândul său s-a îndreptat spre tânăra fată, pe care, îşi dădea acum seama, o iubea.

*

Un agent secret al lui Dermot, lăsat la Lalpuri, a sosit pe neaşteptate la Ranga Duar şi i-a povestit toate evenimentele importante petrecute în capitala rajahului. Astfel, comandantul a aflat că un brahman din Bengal a fost trimis în misiune importantă la Butan şi că va trece pe la Malpura ca să se întâlnească cu câţiva complici. Această informaţie sosea insă prea târziu ca să-l mai poată prinde pe mesager la plantaţie. El s-a îndreptat în grabă la frontieră ca să interpreteze acolo mesajul. Dar era prea târziu, omul dispăruse fără urmă. Nici în junglă n-a găsit vreun indiciu. Supărat, s-a întors la Malpura şi ca să se consoleze de acest eşec, s-a hotărât să se ducă în junglă ca să vâneze, invitându-i pe Dalehami. Noreen a acceptat cu entuziasm,

însă Fred a refuzat. Ofiţerul şi tânăra fată au pornit deci împreună pe Badshah. Drumul lor ducea printr-un sătuc în inima junglei. Un om care muncea i-a văzut şi recunoscându-l pe Badsah, a fugit spre dreapta, de unde a venit însoţit de o mulţime de ţărani. Toţi s-au prosternat în faţa animalului care s-a oprit. Atunci un bătrân a ridicat spre ofiţer mâinile lui implorătoare :

- Doamne ! Fie-ţi milă de noi. Salveazâ-ţi sclavii .doamne ... Salvează-ne înainte de a pieri cu toţii ...

Dermot a cerut explicaţii şi bătrânul l-a lămurit că un tigru s-a aşezat în apropierea satului şi devorează câte unul pe locuitori.

- Dă-le un ajutor, a intervenit şi fata. Nu poţi să-l ucizi pe acest animal de pradă ?

- Să încercăm, a răspuns ofiţerul.

El a împrumutat un puggri-frănghie de la un ţăran şi a cerut să i se explice unde e locul în care s-a aciuit tigrul. Apoi, spre marea mirare a Noreenei, l-a făcut pe Badshah să se întoarcă şi a pornit repede în direcţia opusă. Deodată tânăra fată l-a atins pe braţ.

- Priveşte. Un elefant sălbatic. Un altul ! Si încă unul ! a murmurat ea.

- E toată turma lui Badshah. Pe ea am venit să o caut, a răspuns maiorul şi a scos un strigăt straniu, care a avut ca rezultat că femelele turmei s-au grupat la un loc cu puii, iar masculii au format o masă compactă. Apoi Badshah a pornit în frunte urmat de toată turma, spre vizuina tigrului.

Dermot şi-a încărcat puşca lui cu două ţevi. După ce au mers cam vreo două ore pe sub copaci fără să găsească nici o urmă, deodată elefanţii au început să tremure nervos şi dintr-un tufiş a ieşi capul aplatizat, cu ochii arzători şi dinţii descoperiţi într-un rictus, al tigrului.

Bestia a priceput pericolul în care se afla şi ca un fulger s-a repezit să-l atace pe Badshah. Noreen şi-a reţinut răsuflarea. Dermot, care ţinea carabina pregătită, a tras. S-a auzit un zgomot sec exact când tigrul sărea. Dar tot în aceeaşi clipă precis Badshah a virat brusc şi ridicând capul, el a lovit fiara cu vârful colţului elefantului, aruncând-o la zece metri înapoi. Tigrul a căzut cu zgomot surd, a rămas nemişcat o secundă şi s-a ridicat furios. Prea târziu însă, deoarece Dermot a tras mai precis ca prima oară şi „mâncătorul de oameni" s-a prăbuşit cu capul sfărâmat.

- Superb animal ! a făcut Noreen.

Dermot s-a întors spre ea şi privind-o lung, a spus :

- Te felicit pentru curajul dumitale. Cel mai mare compliment pe care ţi-l pot face este că am uitat de prezenţa dumitale. Puţini oameni ar fi rămas atât de calmi. Drept amintire, a continuat el, vei lua pielea tigrului. Acum vreau să-i vizitez vizuina. Am o idee ...

Cu carabina încărcată, pentru cazul că animalul ucis ar fi avut o femelă, el a coborât în *nullah*. N-a făcut nici zece metri şi piciorul i s-a lovit de un obiect tare. Era un craniu omenesc pe jumătate mâncat. Pielea şi carnea obrazului erau aproape intacte. Ofiţerul a luat capul în mână şi l-a privit. Trei linii albe îi erau pictate pe frunte. Ultima victimă era

deci un brahman . El şi-a continuat cercetările obsedat de ideea sa de ceva mai înainte, a descoperit oseminte, fâşii de carne şi un lung sul de piele, Dermot l-a deschis cu febrilitate şi a tras afară nişte hârtii. pe care le-a parcurs cu ochii strălucitori de triumf. A ieşit din vizuină şi a alergat spre Badshah. Ne reîntoarcem imediat. Voi împrumuta poneiul fratelui dumitale ca să alerg la Salchini, de unde automobilul lui Payne mă va duce la gară.

- Dar ce s-a întâmplat ? unde te duci ?

- La Simla. Am găsit mesajul trimis de conspiratori. Omul a cărui urmă n-o regăseam a fost mâncat de tigru. Am acum informaţii care vor putea salva India şi dovezi ca să trimit în insula Andaman pe amicii noştri din Lalpuri. *Mul*, Badshah !

XII. FURTUNA

Furtuna revoltei s-a dezlănţuit. Defileul Khyber era teatrul unor lupte mai furioase decât avuseseră loc altădată pe aici. Incendiile aprinse de fanatici se multiplicau de-a lungul frontierei.

Câteva zile după reîntoarcerea sa, Dermot a primit ordin să predea comanda lui Parker, iar el era numit trimis extraordinar pe drumurile Butanului, centrul său de acţiune fiind tot la Ranga Duar. Graţie supravegherilor sale, garnizoana lui nu fusese surprinsă, când într-o dimineaţă munţii toţi au fost acoperiţi de lungi coloane de soldaţi aparţinând trupelor chineze regulate, sporite cu forţele

butaneze şi cu briganzii buthia. El îl anunţase pe Parker, care a dat ordin trupei de sub comanda lui să fie gata.

- Atenţiune ! a spus acesta, se pregătesc de atac. Ce păcat că nu avem tunuri aici !

O ghiulea de obuzier trimisă de artileria de munte a pornit asupra fortului şi a lucrărilor de apărare. Apoi s-a dezlănţuit asaltul. Englezii însă nu au tras nici un cartuş. Încurajaţi de tăcerea garnizoanei, adversarii şi-au pierdut orice spirit de disciplină şi s-au grupat în mase compacte.

Atunci Parker, care supraveghea atacul advers cu binoclul, a apăsat pe un buton şi pământul pe care călcau trupele atacatoare a sărit în aer. Fusese minat. Stânci, pietre, pământ, se făceau pulbere odată cu agresorii. Apoi a început dansul mitralierelor. Duşmanii s-au retras imediat. Într-un singur punct atacul a pătruns, din cauza forţei numerice. Atunci s-a declanşat însă contraatacul. Punjabii şi musulmanii, cu Dermot în frunte, s-au repezit spre poziţia pierdută şi au recucerit-o imediat. Supravieţuitorii au fugit spre munte.

Asalturile s-au repetat fără oprire, fiind respinse de fiecare dată. A treia zi seara, Dermot şi Parker şedeau în ultima linie de apărare şi discutau.

- Unul dintre noi, a spus Parker, trebuie să plece după ajutoare ... Curând vor lipsi şi muniţiile. Cred că dacă voi reuşi să mă pun în legătură cu comandamentul, tot va fi prea târziu, a spus maiorul, Totuşi, să încercăm.

O secundă după aceea dispărea.

Noaptea căzuse peste junglă şi lui Dermot îi era foarte greu să se orienteze, Deodată însă o lumină verzuie a lucit printre arbori. Badshah s-a îndreptat spre locul acela. Uzina şi hangarele din Malpur ardeau. Îngrozit, maiorul a văzut sute de umbre negre dansând în faţa flăcărilor. Ajuns înaintea bungaloului Dalehamilor, elefantul s-a oprit şi ofiţerul a alunecat jos, îndreptându-se spre clădire, în timp ce elefantul dispărea în pădure. Cu revolverul înmână, el a văzut că un cordon de culi înconjura clădirea, ţinând carabinele gata pregătite să tragă, dacă ar încerca cineva să fugă din bungalou. Fără teamă, el a rupt rândurile acestor paznici şi a intrat în casă, pornind spre sala de mâncare.

- Ce s-a întâmplat ? a întrebat maiorul.

- Culii s-au revoltat şi l-au ucis pe directorul Parry. Noi ne datorăm viaţa brutei celeia de Chunerbutty. Ai avut dreptate, sunt un naiv. El este şeful brahmanilor care au ticluit această revoltă, ce a izbucnit exact în clipa când au izbucnit primele focuri de armă la Ranga Duar..

Chunerbutty, în fruntea unui grup de culi, s-a îndreptat spre bungaloul lui Parry şi când directorul a ieşit afară insultând, l-a lăsat să se apropie şi i-a tras trei gloanţe în piept. M-am repezit asupra lui, însă brahmanii m-au atacat şi m-au închis aici.

Ticălosul de inginer mi-a adus la cunoştinţă că mâine se va decide soarta mea şi că Noreen va fi luată de aici ...

- Asta nu mi-ai spus, a făcut tânăra fată.

- Era inutil. Aş fi reuşit numai să te necăjesc. Dar maiorului trebuia să-i spun.

Ea s-a întors spre Dermot cu mâinile împreunate.

- Să nu-i laşi, te rog. Spune-mi că mă vei apăra, a făcut ea hohotind.

- Desigur, Noreen.

- Mai bine să mă ucizi. Promite-mi.

- Pe onoarea mea.

- În zori s-au auzit focuri de armă în apropierea bungaloului.

- Ce fac, atacă ? a întrebat ofiţerul.

- Nu. Ei aclamă pe cineva şi trag în aer.

Dermot a ieşit afară. Oamenii fugeau spre ruinele fumegânde şi aruncau bidoane cu petrol, făcând flăcările să se înalţe din nou. Sute de culi aclamau o formaţiune de soldaţi în tunici roşii.

Cred că este infanteria rajahului, a făcut Dermot. Ne vor ataca oare ? Ar fi bine să pregătim toţi servitorii. Dă-mi carabina aceea, Daleham.

Au trecut două ceasuri, apoi un servitor care stătea de pază a venit să anunţe că rajahul a sosit într-un automobil cu Chunerbutty lângă el.

Spre confirmare, un băieţel a venit la bungaloul asediat şi a înmânat un bileţel unui servitor. Fred l-a deschis, Era din partea inginerului, care scria că dacă într-un sfert de oră nu vine de bună voie să se pună la dispoziţia rajahului, fratele ei, toţi servitorii şi albul care s-a întors astă-noapte în casă, vor fi ucişi, iar ea va fi răpită cu forţa, Dermot i-a spus copilului că nu e nici un răspuns şi i-a dat o monedă. Acesta a aruncat-o pe jos, ca şi cum ar fi fost blestemată şi a fugit.

XIII. REGELE ELEFANŢILOR

La sfârşitul sfertului de oră, un vacarm teribil s-a ridicat din sat. Infanteria s-a aşezat pe două rânduri, întinse până la jumătate de milă de bungalou. Cavaleria însă a rămas în grup. Ofiţerul ce-o comanda s-a întors în şa, arătând oamenilor săi casa.. Ne vor ataca, a spus Dermot. Să nu trageţi decât când vor fi aproape şi ochiţi caii.

Cavaleria înainta, iar *sowarii* îşi agitau săbiile curbate scoţând răcnete feroce.

Dermot, Daleham şi oameni lor au început să tragă repede, lovitură după lovitură, fiecare cu efect mortal. Deodată. ofiţerul a văzut lângă el pe Noreen cu un revolver în mână.

- Pentru numele lui Dumnezeu, intră în casă, scumpo, a strigat el.

- Am revolverul lui Fred şi ştiu să-l mânuiesc. A răspuns ea trăgând de zor.

Maiorul n-avea timp să discute, deoarece atacatorii se apropiau. Aceştia însă atacau de front, în rânduri compacte, în loc să dea asaltul din patru părţi deodată... aşa că ofereau o ţintă minunată.

Atacul a fost respins.

Asediaţii au văzut cum inamicul se sfătuieşte ce să facă. Un grup s-a desprins din grupul de comandă şi s-a apropiat de bungalou. Dermot l-a recunoscut în mijloc pe Chunerbutty. Acesta, împins de către ceilalţi, se apropiase mai mult.

- Daleham ! Daleham ! striga el. Rajahul vă mai oferă ultima şansă. Dacă într-un sfert de oră sora dumitale nu iese, vom lua bungaloul cu asalt şi vă ucidem pe toţi.

- Mulţumesc pentru bunăvoinţă, a răspuns Fred. Răspunsul meu e categoric, dacă peste un sfert de oră te mai am aici, îţi trimit un glonţ în cap.

Apoi tânărul s-a întors spre maior şi a spus :

- Avem încă cincisprezece minute de odihnă ...

- E prost ... eu nu mai am decât două cartuşe. Dacă mor primul, să n-o laşi pe Noreen în mâna acestor brute.

Tânăra fată şi-a arătat revolverul :

- Ultimul glonţ îl păstrez pentru mine.

*

De jur împrejur era o tăcere stranie. Nu se auzea nici o şoaptă, însă toţi, rajahul, brahmanii, soldaţii, culii erau ca zăpăciţi şi priveau aiurea.

- Ce s-a întâmplat ? a întrebat Daleham.

Maiorul şi Noreen au privit prin baricadă. Un spectacol de necrezut li s-a desfăşurat în faţa ochilor.

Din pădurea îndepărtată veneau elefanţii sălbatici, în linie interminabilă. Ei avansau călcând în picioare plantele verzi de pe plantaţie. Zeci şi sute de „ţanţoşi” soseau tăcuţi, încet, legănând capetele lor mari în ritmul pasului lor, agitând trompele şi cu urechile în continuă mişcare. Apropiindu-se de bungalou, ei s-au unit formând o masă compactă şi sumbră, sub paşii lor tremurând pământul. Mulţimea de oameni înarmaţi privea pietrificată această invazie. În casă grupul de oameni înarmaţi refuza aproape să creadă că

spectacolul are loc. Numai Dermot nu se îndoia. Privirea lui era îndreptată spre conducătorul acestei armate şi surâdea tandru, însă cu mândrie. Apoi a pus mâna pe umărul fetei şi i-a spus :

- Vin să ne salveze, să ne unească unul cu altul, iubita mea.

... Rajahul şi însoţitorii săi au rămas înlemniţi în faţa turmei de elefanţi. Numai Chunerbutty, în clipa când primul „ţanţoş" a fost lângă el, a ridicat revolverul şi a tras. În aceeaşi secundă însă, enormul colţ l-a străpuns şi l-a azvârlit apoi în aer. Inginerul a scos un singur strigăt înainte de a fi zdrobit de pământ. Rajahul a urlat şi a vrut să fugă. Prea târziu. Pământul se cutremura când enorma falangă a trecut peste corpurile micii suite îmbrăcată în alb şi a făcut-o una cu pământul.

Ultimul strigăt al hindusului i-a făcut pe fugari să se întoarcă. Şi după scena teribilă a nimiciri celor care îi comandaseră, un spectacol uimitor s-a desfăşurat înaintea ochilor lor. Sumbra trupă a pahidermelor s-a oprit în faţa bungaloului şi s-a agitat o pădure vie de trompe curbate, apoi s-a ridicat pentru a saluta cu un formidabil concert de ţipete pe omul alb, care ieşind afară, s-a îndrepta spre şeful turmei. Badshah l-a ridicat triumfal în aer, pentru ca oamenii şi animalele să-l poată vedea.

În tăcere, o voce ascuţită s-a auzit din mulţime :

- Hathi ka Deo ki jai ! – regele elefanţilor a învins.

Uimite de teroare şi veneraţie superstiţioasă, sutele de voci au strigat în cor :

- Hathi ka Deo, Hathi ka Deo ki jai !

S F Â R Ş I T